

จอมพรหม ออนไลน์³

ภาค บุคป่าปรีดดา ฟาวิคฤตภูโลก

g.ice : เขียน tarnmeta : วาด

ไอเอ็มพีรวม³ ออนไลน์

กาด บุกป่าปรีดนา ฟาร์มกตัญญูโลก

g.ice : เขียน

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ลำดับที่ 980

จอมพราวนออนไลน์ เล่ม 3 ภาค บุกป่าปรีศนา ฝ่าวิกฤตกู้โลก

เขียนโดย g.ice

พิมพ์ครั้งแรก : ธันวาคม 2557

ISBN 978-616-00-1767-6

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการเด็กและเยาวชน : สุริยากันต์ พรหมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : การบูร สุทธิไธรา ทรรตพร หล่อธราประเสริฐ

พิสูจน์อักษร : กัญญาภัทร สุขจินดา ภาพปก : tammeta

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง รูปเล่ม : ระยะเวลาดี คณะเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัทวี.พรินท์ (1991) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัตตญา โลกิตสถาพร บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชช์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญญาภัทร ฟองไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สันฐ์ พรสวรรค์โรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : satapornfantasy@gmail.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

ราคา 220 บาท

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย

การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุด

ไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พืชมพูน
กระต่ายกอนอสาตากรีนรีด
www.greenread.com

ในที่สุดเมื่อรู้ว่าเกี่ยวกับสูตรลับใจกลางป่ามืดก็เริ่มเปิดเพย
และมันก็ชักนำให้ พัน ต้องร่วมทีมกับ เฟสตัน และ คิม
สองศัตรูคู่แค้นที่จำใจพิทกรบ และหันมาจับมือกันชั่วคราว
เพื่อชิงรางวัลในการประลองที่อาจกำหนดชะตาของคนทั้งโลก

แต่นอกจากพันจะต้องประชันฝีมือกับเหล่าผู้เล่น
และหาทางรับมือ เครก ชายผู้อยู่เบื้องหลังแผนร้ายทั้งหมดแล้ว
เขายังต้องเผชิญหน้ากับศัตรูหัวใจอีกต่างหาก

ร่วมฝ่าวิกฤตและมุ่งหน้าสู่ป่ามืดชั้นในไปกับพันได้แล้ว!

ประวัตินักเขียน

ไอซ์เป็นสาวน้อยที่มีตัวตนอยู่บนโลกนี้เมื่อวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2533

แม่บอกว่าเพราะปวดท้องคลอดเลยอดไปเที่ยวงานสนามหลวง (ฮา) และเนื่องจากเกิดวันเฉลิมพระชนมพรรษา พ่อเลยชิงตัดหน้าแม่แจ้งชื่อเป็น เฉลิมรักษ์ แต่ด้วยเคยโดนประกาศออกหน้าไมค์แล้วเรียก นายเฉลิมรักษ์ (อัยยะ!) ซึ่งไอซ์รับได้ เมื่อขึ้นปี 2 เลยขอแม่เปลี่ยนชื่อเป็น ปุณิกา

ถึงแม้ว่าไอซ์จะเกิดที่กรุงเทพมหานคร แต่พื้นเพมาจากชัยภูมิ เวลาปิดซัมเมอร์แม่เลยมักส่งไปเรียนภาษา (อีสาน) กับตา แต่สุดท้ายลูกสาวคนนั้นดันเป็นต้นมะม่วงและจับปูนาเป็นอย่างเดียว เมื่อโตขึ้นมาก็เรียนสายวิทย์ที่โรงเรียนชิโนรสวิทยาลัย ห่างจากบ้านแค่ 3 ป้ายรถเมล์ เมื่อเติบโตมาก็ศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี โดยเลือกเรียนสายสังคมศาสตร์ นั่นคือ...รัฐประศาสนศาสตร์ และจบด้วยเกียรตินิยมอันดับ 1 ซึ่งแม่บอกว่าดีมาก ไม่เสียที่ที่ส่งคนเรียน (โห~คุณแม่) แต่ถึงจบมาก็ยังเร่ร่อนเลยขอไปอัปเกรดตัวเองด้วยการเรียนต่อปริญญาโท สาขาวิชาการจัดการสาธารณะ ที่มหาวิทยาลัยเดิม

ส่วนนิสัยรักการอ่านเกิดจากความชอบอ่านนิทานพื้นบ้าน ต่อมาติดนวนิยายแฟนตาซีโดยเฉพาะเรื่องฟอมตหนุ่มแวน (อ้าย) จนได้ลองอ่านนวนิยายแนวผจญภัยท่องเที่ยว ล่าสัตว์ ชีวิตการอ่านก็เลยอัปเกรด และบอกตัวเองว่า สิ่งนี้แหละใช่เลย จากนั้นก็เริ่มหมกมุ่นเรื่องแนวสืบสวนจากการดูซีรีส์ของอเมริกามากเกินไป ปัจจุบันเลยรู้ว่าตัวเองมาแนวทางนี้

นวนิยายเรื่อง จอมพรานออนไลน์ เป็นเรื่องแรกที่ไอซ์เขียน ขอฝากตัวด้วยนะค่ะ ไอซ์ยินดีรับคำแนะนำและคำติชมค่ะ ติดตามได้ที่เว็บเดี๋ย http://writer.dek-d.com/g_ice/story/view.php?id=517693 และมากดไลค์แฟนเพจกันได้ที่ <https://www.facebook.com/pages/จอมพรานออนไลน์/641434052559797> ค่ะ

จากใจนักเขียน

เล่ม 3! แวบเดียวก็มาถึงเล่ม 3 แล้ว แถมเนื้อหาในเล่มนี้ก็ยังไม่ได้มีแค่ การบุกป่า เพราะเราจะเริ่มบุกเมืองก่อนจะบุกป่า งานนี้ทั้งโซลงช้างและบรรดาดอกไม้ ฝั่บ้านของพันต่างออกมาร่วมด้วยช่วยกันสร้างความปั่นป่วน ไหนโซลงช้างจะถล่ม เมือง ไหนบรรดาดอกไม้ที่อยากเปลี่ยนกระถางใหม่จะชิงทรัพย์ แถมยังมีเหล่าภูตและ สัตว์เลี้ยงน่ารัก ซึ่งนำโดยหนูปิ่น พวกกันยกขบวนมาก่อเรื่องวุ่นวายให้พันต้องปวดหัว ไม่หยุดอีกต่างหาก

ดูทำงานนี้พันจะต้องรับศึกหนักกว่าที่เคย ในเมื่อทั้งสัตว์เลี้ยงและคนใกล้ตัว ต่างขยันสร้างเรื่องกันไม่หยุด ดังนั้นหากอยากรู้ว่า เรื่องราวในเล่ม 3 จะอลเวงชวน ปวดหัวขนาดไหนนั้น ก็ขอเชิญเพื่อนๆ ไปทดลองด้วยตัวเองกับ *จอมพราวนอนไลน์ ภาค บุกป่าปริศนา ผ่าวิกฤตกู้โลก กันนะคะ*

ด้วยรัก

g.ice

www.satapornbooks.com

บทนำ

ก่อนที่จะพวกเขีสต์จะออกจากเกม พวกเขาได้นัดหมายผู้มีส่วนเกี่ยวข้องให้มาประชุมกันในสถานที่ลับ แต่หลังจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหลายได้ปรากฏตัวขึ้น โทนี่ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในการนี้ก็ตึงเครียด เพราะผู้ที่มาส่วนใหญ่คือ บุคคลที่ไม่ได้อยู่ในรายชื่อที่ศูนย์บัญชาการส่งมาให้ ยิ่งไปกว่านั้น รายชื่อที่ตกลงมาเหล่านีกลับเป็นบุคคลสำคัญที่เกี่ยวข้องกับภารกิจที่โทนี่ได้รับ

หากเขาไม่เจอบุคคลเหล่านี้จากในเกม เขาก็คงไม่มีวันรู้ว่า ดร.ฮอฟมัน แบนกับ ผู้ช่วยที่ตายไปมีทายาทอยู่ และแน่นอนว่าเขาได้โทรไปหาศูนย์บัญชาการให้ตรวจสอบข้อเท็จจริงเรื่องทายาทของนักวิจัยทั้งสองแล้วว่า เป็นความจริงหรือเปล่า หลังจากทราบคำยืนยัน โทนี่ก็ปวดหัวอึดอัด เพราะตอนนี้เขาไม่แน่ใจเสียแล้วว่า มีข้อมูลอะไรที่ตกหล่นไปอีกบ้าง จะไม่ให้เขาเร่งรีบไปได้อย่างไร ก็ในเมื่อข้อมูลเกี่ยวกับลูกๆ ของนักวิจัยทั้งสองยังตกหล่นได้ งานนี้เขาเลยได้แต่โทรไปต่อว่าผู้ดูแลข่าวสารประจำศูนย์บัญชาการ

ไม่รู้ว่าสีหน้าของเขาแสดงอาการปวดหัวมากเกินไปหรืออย่างไร พี่ชายที่ยืนอยู่ไม่ไกลจึงพูดว่า

“แสดงว่าพวกนั้นเป็นตัวจริง” เฟิสต์สรุปจากสีหน้าของน้องชาย

“ใช่ครับพี่ หลังจากผมให้คนไปตรวจสอบ ปรากฏว่าพวกเขาเป็นลูกของนักวิจัยทั้งสองจริงๆ แต่เหตุผลที่ไม่มีข้อมูลในตอนแรก เกิดจากทั้งสองได้หย่ากับภรรยา และ

ฝ่ายภรรยาไม่ยอมลงชื่อว่าทั้งสองเป็นพ่อของลูก ที่สำคัญ ลูกๆ เองก็ใช้นามสกุลแม่กันทั้งนั้น” โทนี่กล่าวพลางนวดขมับ

“ทั้งสองครอบครัวเลยหรือ มันจะบังเอิญจนน่าแปลกไปไหม” เฟลต์ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับความผิดปกติ

“ไม่เลยครับพี่ เรื่องนี้ไม่แปลกสักนิด คุณลุงของพวกเราเองก็หย่ากับภรรยาเหมือนกัน เนื่องจากบักการวิจัย ผมว่านี่ก็น่าจะเป็นสาเหตุเดียวกันที่ทำให้ภรรยาของนักวิจัยทั้งสองหย่าขาดกับสามี”

นี่เป็นครั้งแรกที่เฟลต์ได้รู้สาเหตุการหย่าของลุง ที่แท้ลุงของเขาเองก็บักการวิจัยเกินไปจนไม่มีเวลาให้ครอบครัว ดังนั้นจึงไม่แปลกที่ภรรยาพวกนั้นจะไม่โหยงไม่ยอมให้ลูกๆ ใช้นามสกุลสามี

“พี่เฟลต์ครับ คนอื่นๆ มากันแล้ว” โทนี่สะกิดพี่ชายเบาๆ เมื่อเห็นรถเล่นเข้ามาจอด

“ลงไปรับทุกคนกันเถอะ พี่อยากจริงจังๆ ว่าจะมีเรื่องไหนที่ตกหล่นไปอีกบ้าง” กล่าวจบเฟลต์ก็เดินนำน้องชายลงไปยังโถงด้านล่าง

เพียงบุคคลแรกปรากฏสู่สายตา ก็ทำเอาเฟลต์นั่งอึ้งตะลึงงัน ด้วยนึกไม่ถึงว่าจะเห็นคนคนนี้ ณ ที่แห่งนี้

“คุณมาย...” เฟลต์พูดเสียงเบาปานเสียงละเมอ

“ผมลืมบอกพี่ไปว่า ดร. ไม่ได้มีลูกชายเพียงคนเดียว แต่ยังมีลูกสาวอีกหนึ่ง และเธอก็คือ มาย ซึ่งมีชื่อเต็มๆ ว่า นางสาวกัลยา แก้วปราณี และครอบครัวฝ่ายแม่ของเธอเปิดร้านเครื่องประดับที่ใหญ่ที่สุดชื่อ ร้านสตาร์” ตอนแรกโทนี่จะอธิบายเพิ่มเติม แต่เมื่อมองอาการของพี่ชายแล้ว เห็นทีจะไม่ได้ยินที่เขาพูดอย่างแน่นอน

“สวัสดีค่ะ คุณเฟลต์ มายไม่นึกเลยว่าคุณเองก็เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ด้วย” หญิงสาวผมสีดำยาว ใบหน้ารูปไข่ และนัยน์ตาหวานซึ่ง เย้ยกับคนตรงหน้าที่มองเธอด้วยการตกตะลึง

พอเสียงหวานๆ ดังขึ้น คนที่นั่งตะลึงก็ได้สติ

“เช่นกันครับ ผมเองก็นึกไม่ถึงเหมือนกันว่าจะเจอคุณที่นี่ ผมว่าคุณมายไปที่ห้องประชุมด้านบนก่อนจะดีกว่าครับ”

“ขอบคุณค่ะ คุณเฟลต์ แล้วเจอกันนะค่ะ”

มายตอบรับด้วยน้ำเสียงสดใส แล้วเดินไปตามทางที่เฟลด์บอก โดยทิ้งชายหนุ่ม
ผมสีดำซึ่งตอนนี้กำลังมีสีหน้ายุ่งยากใจไว้เบื้องหลัง

“จะให้ผมเรียกคุณว่าอะไรดีครับ” เฟลด์ถามคนคุ้นหน้าในเกม แต่แปลกหน้า
ในโลกของความเป็นจริง

“ที่จริงก็อยากให้เราเรียก เนิยง เหมือนเดิมนะครับ แต่ความจริงชื่อของผมคือ นาย
อาทร แก้วปราณี เรียกว่า ทร ก็ได้ครับ ผมขอตัวก่อน” ว่าแล้วชายหนุ่มผมสีดำหน้าตา
คมสันก็ขอลีกตัวออกไป

เฟลด์มองไล่หลังทร ด้วยรู้ว่าอีกฝ่ายไม่ค่อยอยากคุยกับเขา สาเหตุคงไม่พ้น
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านซึบา

“พี่ครับ พวกทินมาแล้ว อะ! คนที่นำมาทำไมถึงหน้าตาเหมือน เมลโล หัวหน้า
กิลด์กักรักรึยน เขียนมีไรวะ~!” โทนี่พูดกับพี่ชายด้วยน้ำเสียงตื่นตระหนก แต่ก็ปรับ
ท่าทำให้สงบลงเมื่ออีกฝ่ายเดินเข้ามาใกล้

“ไม่เจอกันนานเลยนะ ท่านนักรบ หัวหน้ากิลด์ผู้พิทักษ์มังกร อ๊ะๆ ไม่ใช่สิ
ตอนนี้ต้องเรียกว่า คุณเฟลด์ ใช่ไหม” เมลโลทักทายเหมือนตอนอยู่ในเกมไม่ผิดเพี้ยน
ระหว่างคนทั้งคู่ยังเต็มไปด้วยความไม่ลงรอยกันอยู่เหมือนเดิม

“ห้องประชุมอยู่ข้างบน” เฟลด์เอ่ยหัวนๆ ถึงอย่างไรเขาก็อดมึนคากับคนตรง
หน้าไม่ได้ แม้ท่าทางจะต้องร่วมมือกันก็ตาม

“อย่าเรียกแบบนี้สิ ท่านหัวหน้ากิลด์ อ๊ะๆ แย้ง ผมพูดผิดอีกแล้ว คุณเฟลด์
ก็อย่าเรียกผมด้วยชื่อในเกมเลย เรียกผมว่า คิม ดีกว่า” คิมกล่าวด้วยรอยยิ้มจอม
ปลอม

“เฮีย พอก่อน พวกเรามาประชุมเรื่องสำคัญกันนะ เฮียจำไม่ได้หรอกว่าพ่อตาย
ยังไง” ทินกล่าวเตือน แต่ดูท่าเรื่องนี้จะไปจี๋ใจดำของคิมเข้า จึงทำเอาบรรยากาศที่
ไม่เป็นมิตรหายไป กลายเป็นบรรยากาศมาคุที่เหมือนอยากฆ่าใครสักคน

คิมหลับตาลงชั่วขณะ ก่อนจะเดินขึ้นบันไดไปยังห้องประชุม โดยมีทินเดินตาม
หลัง

“พี่ครับ พวกเราเองก็ขึ้นไปข้างบนกันเถอะ คนครบแล้ว” โทนี่เอ่ยชวนพี่ชาย

“ขึ้นไปก่อนเถอะ พี่รอคนอีกคนหนึ่งอยู่ แกมเขาคอนนั้นยังเป็นคนที่สำคัญมาก
ด้วย” เฟลด์บอกน้องชาย

“ใครครับพี่” โทนี่ถามต่อด้วยความอยากรู้ เพราะเฟิสต์ไม่เคยเอ่ยถึงคนคนนี้มาก่อน

“เขาเป็นคนที่พบกับ ดร.ฮอฟมัน เป็นคนสุดท้าย”

“หรือว่า...” โทนี่กำลังจะพูดต่อ แต่ก็ต้องหยุด เพราะการปรากฏตัวของใครบางคนที่กำลังเดินเข้ามา

“ยินดีต้อนรับครับ คุณไฟรีพินาศ รากแก้วประเสริฐ เป็นเกียรติอย่างมากที่คุณมาเข้าร่วมในครั้งนี้” เฟิสต์กล่าวต้อนรับบุคคลที่เดินเข้ามาด้วยสีหน้าสบายๆ แต่แววดากลับดูมีอำนาจอย่างแปลกประหลาด

ทางด้านโทนี่เอง เมื่อได้เห็นคนตรงหน้าก็ได้แต่นิ่งค้างด้วยความตื่นเต้นดีใจ ไม่นึกไม่ฝันเลยว่าจะได้เห็นรุ่นพี่สายลับระดับตำนาน กว่าจะฟื้นคืนสติได้ ก็ตอนที่โดนพี่ชายสะกิดให้เดินขึ้นไปยังห้องประชุม

ในห้องประชุมที่มีบรรยากาศแสนวังเวง ชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งนั่งถัดจากหัวโต๊ะ กำลังพิจารณาสิ่งของในมือด้วยใบหน้าที่ยิ้มไปด้วยความสงสัย แล้วหันไปถามคนที่นั่งอยู่ตรงหัวโต๊ะประชุม

“ท่านแน่ใจแล้วหรือว่าสิ่งนี้คือแผนที่ มันดูไม่ต่างจากแผ่นหนังเปล่าๆ เลย”

“ใช่ ไม่ผิดแน่ ฉันอ่านคลื่นสมองของเจ้าเด็กนั่นแล้ว มันเป็นแผนที่จริงๆ เพียงแต่คนที่จะสามารถเห็นแผนที่ได้ต้องมีชิปแผนที่ป้อนเสียก่อน” เครกเอ่ยเสียงห้าว

“ที่ท่านเรียกผมมาที่นี่ เพราะเรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับผมใช่ไหม” ชายหนุ่มถามโดยไม่แสดงสีหน้าให้เห็นพิรุณแต่อย่างใด

“ใช่ มันมีส่วนเกี่ยวข้องกับนาย เพราะนายจะต้องเข้าประลองเพื่อให้ได้ชิปมาอย่าลืมว่านายต้องชนะให้ได้” เครกยังคงกล่าวด้วยน้ำเสียงโหดเหี้ยมเหมือนเดิม

“แต่ใช้ว่าจะทำได้ง่ายๆ นี่ สายของผมรายงานมาว่า เด็ก 2 คนนั้นก็ต้องการของรางวัล แบบนี้ยิ่งทำให้ทุกอย่างผิดแผนไปหมด แทนที่กิลด์กาไร่เกรียน เขียนมีไรอะ~! กับกิลด์ผู้พิทักษ์มังกรจะแย่งชิงของรางวัลให้พวกเรา” ชายหนุ่มว่า พลางขมวดคิ้วเล็กน้อยกับเรื่องที่ทำให้เสียอารมณ์ เพราะไม่สามารถหาเรื่องให้กิลด์ทั้งสองมอบรางวัลให้เขาได้

“คิว นายรู้ไหมว่างานนี้ต้องไม่มีคำว่าผิดพลาด” เครกย้ำพลางเดินไปที่โต๊ะข้าง

ตัว ก่อนจะหยิบเอกสารบางอย่างขึ้นมาอ่านเงียบๆ

“ผมจะไม่ให้ผิดพลาดแน่นอน ถึงยังงั้นท่านก็ต้องได้ของที่ต้องการ แต่คงมีเรื่องกวนใจเล็กน้อย เพราะคนที่แทรกแซงกิลด์กาไรเกรียน เซียนมีไรอะ~! กับกิลด์ผู้พิทักษ์มังกรไม่ได้มีแค่พวกเราเท่านั้น ทำให้สายของพวกเราที่ทำงานอยู่ในกิลด์เคลื่อนไหวไม่สะดวก และไม่แน่ใจว่ากลุ่มที่จะประลองมีคณของทางนั้นแฝงตัวอยู่ด้วยหรือเปล่า” คิวส่ายหน้าไปมาด้วยความไม่พอใจ

“คนที่แทรกแซงใช้กลุ่มแม่นกน้อยกลุ่มนั้นหรือเปล่า ถ้าใช่ นายคงกังวลมากไปแล้ว เพราะถึงยังงั้นแม่พวกนั้นก็คงไม่ฉลาดพอที่จะล่วงรู้แผนการของพวกเรา” เครกเอ่ยด้วยน้ำเสียงเยาะเย้ย

“อย่าประมาทดีกว่าครับ แม่นกน้อยที่ท่านว่าเป็นถึงหนึ่งในเจ้าแม่ของวงการ หากไม่ฉลาดคงมาถึงจุดนี้ไม่ได้ อีกอย่าง บางทีอิทธิพลของเธอมาจจะมากกว่าของท่านก็เป็นได้” คิวโต้กลับ เพราะแม้กิลด์หงส์ไฟเพิงจะเริ่มมีอิทธิพลในเกม แต่ในโลกของความเป็นจริง พวกเขากลับมีอิทธิพลมากกว่าที่คิด

เพลิง~!

เสียงแก้วแตกดังขึ้นทันทีที่คิวพูดจบประโยค

“ไปทำงานของเงาะดีกว่า คงรู้ว่าถ้าไม่สำเร็จจะเกิดอะไรขึ้น อ้อ! ผากบอกไอ้พวกที่เป็นสายลับในกิลด์กาไรเกรียน เซียนมีไรอะ~! กับกิลด์ผู้พิทักษ์มังกรด้วยว่า ถ้าไม่สำเร็จพวกมันจะมีจุดจบยังงั้น” เครกแค้นเสียง แล้วเดินออกจากห้องไป

“บ้าชะมัด!” คิวสบถ พลังปาดเลือดจากบาดแผลที่แก้มซึ่งโดนเศษแก้วที่เครกปาบาด

หลังจากเครกออกมาแล้ว เขาก็หันไปถามลูกน้องที่ยืนอยู่หน้าห้องประชุม

“พวกนั้นมาถึงหรือยัง”

“มาถึงแล้วครับท่าน ตอนนี้พวกนั้นกำลังรอท่านอยู่ที่ห้องประชุมสอง” ลูกน้องตอบคำถามด้วยท่าทางนอบน้อม และรู้ด้วยว่าพวกนั้นที่หัวหน้าอยู่ถึงคือใคร

“หึ! นายคิดว่าแผนการของฉันทันทีจะมีเท่านั้นจริง ๆ หรือ คิว” เครกเอ่ยขึ้นแล้วหัวเราะเบาๆ กับแผนการที่เขาคิดขึ้น คนอย่างเขาต้องมีแผนสำรองอยู่แล้ว

-ป้อมปราการของตระกูลตรีเนตร-

ตอนนี้สถานการณ์ในป้อมกำลังวุ่นวาย เนื่องจากทุกคนต้องเตรียมพร้อมด้านความปลอดภัยให้พื้นที่จะมาอาศัยอยู่ที่นี่ โดยเฉพาะตาของพันที่เป็นห่วงและกังวลมากกว่าใครเพื่อน เลยเป็นเจ้าภาพใหญ่ในการจัดการทุกอย่าง

“นที เด็กพวกนั้นเตรียมความพร้อมในเกมไปถึงไหนแล้ว” ชายชราวัย 70 ปีที่ยืนอยู่หน้าห้องเฝ้าถามผู้เป็นลูกชายที่กำลังจิบไวน์แดงด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“เคนรายงานมาว่า ส่งคนของเราไปเตรียมพร้อมที่เมืองพันทิวาหมีนราตรีเรียบร้อยแล้วครับพ่อ” นทีตอบพร้อมกับวางแก้วไวน์เบาๆ

“แล้วเจ้าเด็ก 13 ตัวนั้นล่ะ” ตาของพันหมายถึง 13 นักฆ่าที่ถูกส่งไปฝึกฝีมือในเกม

“พวกนั้นไปประจำในเกมนานแล้วครับ ตอนนี้ผมให้เคนเข้าไปประสานงานกับพวกนั้นแล้ว แต่เรื่องในเกมยังไม่น่าห่วงเท่าไรหรอกครับพ่อ เพราะถึงตายในเกมก็ยังเกิดใหม่ได้ แต่ถ้าตายในโลกจริงขึ้นมา พันจะไม่มีโอกาสเกิดเป็นครั้งที่ 2 นะครับ” นทีพูดกับผู้เป็นพ่ออย่างมีความหมายซ่อนเร้น

“ไปได้ข่าวอะไรมา” ตาของพันเอ่ยขึ้นด้วยความสนใจ

“โพรไม่อยู่บ้าน ดาเองก็ไม่อยู่บ้าน ตอนนี้ในบ้านเหลือแค่พื้นที่นอนอยู่ในเครื่องเล่นเกม ไม่สามารถหลบหนีได้ แม้ตัวบ้านกับบริเวณรอบบ้านจะมีการรักษาความปลอดภัยแน่นหนาขนาดไหน แต่พ่ออย่าลืมว่าคราวที่แล้วก็เป็นแบบนี้ ตอนที่พวกเราไปเยี่ยมดากับลูกๆ ภาพแรกที่เห็นเมื่อเข้าไปคือ ภาพของพันถูกมัดกับเสาบ้าน สิ่งเหล่านี้ยังอยู่ในความทรงจำของผมอยู่เลย” นทีพูดเสร็จก็หยิบแก้วไวน์ขึ้นมากระดกจนหมดแก้ว แล้วหันไปหยิบเครื่องมือสื่อสารติดต่อลูกน้องทันที

“ลูกจะทำอะไร นที” ตาของพันถามเมื่อเห็นการกระทำของลูกชาย

“ผมจะไม่ยอมให้เกิดเหตุการณ์แบบคราวที่แล้วอีก ดังนั้นผมจะไม่รอให้พันออกจากเกมเอง แต่ผมจะให้คนของพวกเราไปเคลื่อนย้ายพันและเครื่องเกมเข้ามาที่นี่เดี๋ยวนี้” นทีตอบเสียงเรียบ

“ถ้าทำอย่างนั้นพันจะได้รับอันตรายไม่ใช่หรือนที เพราะถ้าเราถอดปลั๊กที่เชื่อมระหว่างพันกับเกมออก มันจะทำให้เกิดอันตรายกับสมองของพันได้นะ” ตาของพันอดไม่ได้ที่จะเตือนลูกชาย แม้ในใจจะคิดว่าลูกชายของตนต้องมีแผนอะไรอยู่อย่างแน่นอน

“มันไม่ได้น่ากลัวแบบที่พ่อคิดหรือครับ เพราะเรื่องนี้ผมได้ติดต่อกับทางเกมเรียบร้อยแล้ว ทางนั้นบอกว่าเกมจะสามารถประกอบตัวได้นาน 24 ชั่วโมง ซึ่งเป็นเวลาเพียงพอสำหรับการขนย้ายพันเข้ามาที่นี่ แต่ถ้าพวกเราย้ายพันไม่ทัน พันจะหลุดออกจากเกม ซึ่งผลกระทบนั้นคงไม่ต้องพูดถึง เพราะอันตรายแน่ แต่ไม่ต้องห่วงหรือครับ พ่อ ผมไม่ยอมให้เกิดเหตุการณ์แบบนั้นขึ้นมาแน่นอน” นทีกล่าวพร้อมกับยืนขึ้น

“พ่อจะติดต่อเจ้าไพรเอง พ่อกลับถึงบ้าน มันจะได้ไม่ตกใจว่าลูกชายหายไปไหน” กล่าวเสร็จตาของนทีก็เดินออกไปจัดการเรื่องที่พูดคุยกับนทีทันที

เมื่อได้ยินคนเป็นพ่อพูดแบบนี้ ก็ทำเอาหน้าออดหวัระเบาๆ ไม่ได้ เพราะคาดว่ามันไม่ใช่เรื่องนี่เรื่องเดียวที่พ่อของเขาจะคุยกับลูกเขย ใช่ว่าพ่อของเขาไม่ชอบไพร เพียงแต่ว่าลูกเขยกับพ่อตาก็เหมือนลึนกับพัน ย่อมกระทบกระทั้งกันเป็นธรรมดา

“เคน เรื่องที่สั่งเป็นไปตามแผนใช่ไหม” นทีหันมาหาคนสนิทที่เดินเข้ามาเงียบๆ

“ครับ ทุกอย่างเรียบร้อย ตอนนี้คุณดาทราบเรื่องแล้ว และยืนยันว่าจะมากับขบวนของคุณหนูพันด้วย” เคนตอบ

นทีพยักหน้ารับคำตอบนั้น เขาอดไม่ได้ที่จะมองออกไปนอกหน้าต่าง เพื่อดูขบวนปราการของตระกูลตรีเนตรที่เคยส่งมาเป็นเวลานาน

ยาบเหาะ

แสงแดดอ่อนๆ ยามเช้าอาบไล่ไปทั่วที่นอน ทำให้เด็กหนุ่มเจ้าของเตียงต้องลุกขึ้นมาคว้าผ้าห่มคลุมหัวเอาไว้ แต่ดูท่าทางแสงแดดจะทำหน้าที่ได้ดี แม้กระทั่งผ้าห่มก็ยังไมอาจป้องกันมันได้ สุดท้ายเด็กหนุ่มจึงได้แต่ตื่นขึ้นมาอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจ

เด็กหนุ่มลุกจากที่นอนด้วยผมชี้ฟูไม่เป็นทรง ก่อนจะเหยียดแขนบิดขี้เกียจพร้อมกับสะบัดหน้าไปมาเพื่อไล่อาการง่วงเหงาหาวนอน หลังจากตั้งสติได้ เขาก็มองไปรอบกาย สิ่งแรกที่เขาควานหาคือปืนที่อยู่ข้างตัวเสมอ แต่กลับพบเพียงความว่างเปล่า ทำให้เขาตื่นตกใจ โดยเฉพาะเมื่อมองชุดที่ตนสวม และเห็นว่าตนสวมชุดนอนใส่สบายที่นอนเองก็ไม่ใช้ขนแกะนุ่มๆ แบบที่เคยนอน

พื้นที่กำลังแตกตื่นกระโดดขึ้นจากเตียง ตอนนี้น้ำตาตื่นเต็มที่แล้ว และเมื่อระลึกได้ว่านอนอยู่ในบ้านต้นไม้ เขาก็หัวเสียที่ตัวเองไม่มีสติขนาดนี้ ถ้าเกิดเหตุการณ์แบบนี้ในระหว่างการเดินทางในป่ามืด สงสัยเขาต้องไปเกิดในเมืองก่อนใครเพื่อนอย่างแน่นอน

“ที่นอนนี้มันนุ่มจริงๆ พอได้นอนลงไปแล้ว ไม่อยากตื่นเลย...ไม่สิ ความจริงอยากให้เหตุการณ์ที่หมู่บ้านชิบาเป็นฝันตื่นหนึ่งจริงๆ หาว~” พันพุดเสร็จก็เหยียดแขนสองข้างเพื่อบิดขี้เกียจอีกครั้ง จากนั้นจึงลุกจากที่นอน เดินไปอาบน้ำให้ร่างกายและจิตใจแจ่มใสขึ้น

หลังจากทำธุระในห้องน้ำเรียบร้อยแล้ว พันก็เดินออกจากห้องนอน แต่ยังไม่ทันได้ก้าวออกจากห้อง เขาก็ได้ยินเสียงใส่ๆ ดังขึ้นมาแต่ไกล

“อรุณสวัสดิ์เจ้าคะ นายท่าน” นอกจากเสียงใสๆ แล้ว ยังมีกลิ่นอาหารที่เรียกเสียงท้องร้องเบาๆ จากพื้นได้อีกด้วย

“อรุณสวัสดิ์บุษบา” พันทักทายด้วยรอยยิ้ม เมื่อเห็นภุตสาวแสนสวยยกอาหารเข้ามาให้

“อรุณสวัสดิ์เจ้าคะ นายท่าน จ๊ับ มอร์นิงคิส~” บุษบาตอบรับด้วยการทักทายแบบในภาพยนตร์ที่ตนเองเคยดูทันที เล่นเอาพันที่สนใจแต่อาหารเบยหน้ามองเธอด้วยความตกใจ

“ทักทายยามเช้าไงคะ ใครๆ ก็ทำกันแบบนี้” บุษบาพูดเมื่อเห็นสีหน้าของนายท่าน เธอไม่อธิบายอะไรต่อ แล้วนำอาหารเข้าไปวางบนโต๊ะเล็กที่ไว้รับประทานอาหารเช้า

“เขาทักทายกันแบบนี้เหรอ” พันถามตัวเองด้วยความแปลกใจ ก่อนจะสลัดความคิดออกจากหัว จ้องมองอาหารเช้าที่อยู่ตรงหน้า

หลังจากบุษบาเดินออกจากห้องไปแล้ว พันก็เดินมาที่โต๊ะเล็กเพื่อรับประทานอาหารเช้า เมื่อเปิดดูก็ต้องดีใจที่เป็นใจก์หมูกลับใส่ไข่ ตอนแรกกลัวว่าบุษบาจะเอาพวกไข่ดาวกับขนมปังมาเสิร์ฟเสียอีก ไม่ใช่ว่ามันไม่อร่อย เพียงแต่มันไม่อุ่นท้องเหมือนใจก์ระหว่างที่เขากำลังจะกลืนคำสุดท้าย ก็ต้องแปลกใจเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าเข้ามาใกล้ประตู แต่หลังจากนั้นกลับหยุดนิ่ง ไม่มีเสียงเคาะประตู

พันมองอย่างสงสัย ยิ่งเดินเข้าใกล้ประตูมากเท่าไร ก็แน่ใจว่าเขาไม่ได้คิดไปเอง เพราะมีคนยืนอยู่หน้าประตูห้องจริงๆ แต่ไม่ใช่พวกสาวๆ ดอกไม้แน่ เพราะพวกนั้นมักจะเข้ามาทีเข้ามา ไม่ได้มารยาทถึงขนาดหยุดรอเจ้าของห้องหรอก สุดท้ายเขาจึงตัดสินใจเปิดประตูออกไปเพื่อดูว่าใครยืนอยู่หน้าห้องกันแน่

“เฮ้ย!/เฮ้ย!”

เสียงร้องแสดงความตกใจดังออกมาจากปากคนทั้งคู่ ถึงแม้พันจะมั่นใจว่ามีคนยืนอยู่จริง แต่ก็ไม่นึกว่าจะเป็นคนคนนี้...คนที่เขารู้จักมาทั้งชีวิต

“พี่รามาได้ไงเนี่ย~” พันทักก่อนคนแรก พลังเขย่าวัวพี่ชายอย่างดีใจ

“มาได้แล้วกัน ไฉ่คุณน้อง นี่ถ้าพี่ไม่ได้อยู่ที่บ้าน พันจะยอมติดต่อหาพี่ไหม” รามถือโอกาสสนทน่องชายตัวดีทันที จะไม่ให้มันได้อย่างไร กว่าเขาจะทำความเข้าใจกับเหล่าดอกไม้เผ่าบ้านได้ เขาเกือบจะกลายเป็นวิญญาณเผ่าบ้านนี้แทนแล้ว แถมหลังจาก

อธิบายแล้วก็ใช้ว่าจะจบ ยังต้องคอยระแวงระวังภูตสาวดอกไม้ตนหนึ่งซึ่งคอยเอาของแปลกๆ มาให้กิน ครั้งแรกเขาคิดว่าอีกฝ่ายไม่ตั้งใจ แต่ครั้งต่อๆ มาเนี่ย เขามั่นใจว่าเธอจริงใจซัวร์ เพราะของแปลกๆ มักมาในรูปแบบของน้ำดื่ม บางทีก็ปนกับอาหาร แต่ยิ่งเจอเขาก็ยิ่งรู้ทัน คุณเธอเลยปล่อยตามสายลม ช่างเป็นภูตดอกไม้ที่แปลกประหลาดเสียจริงๆ

“พี่เป็นนักบวชเหรอ” พันถามเมื่อเห็นชุดของพี่ชาย

“เปล่า เป็นจอมเวท อันที่จริงคนก็คิดว่าพี่เป็นนักบวชกันทั้งนั้น” งามตอบ พลังมองน้องชายที่ไม่เห็นหน้ากันมาหลายวันด้วยความรู้สึกแปลกประหลาด โดยเฉพาะเมื่อมองดูสภาพของบ้านอันใหญ่โตมโหฬาร ซึ่งเป็นถึงบ้านระดับ 8 ราคาแสนแพง ไหนจะผกาโลกันตร์ที่ปลูกรอบบ้าน ซึ่งเขาเองเคยได้ยืนแต่ค่าเล่าลืออีก

“ว่าแต่พี่มาทำไม ผมรู้ว่าพี่ไม่ได้มาเยี่ยมผมเฉยๆ เน้” พันท้วงขึ้น หลังจากเห็นพี่ชายเหม่อเหมือนคิดอะไรอยู่

“ตอนแรกกะจะมาเยี่ยม แต่ตอนนี้จะชวนไปงานประลองไปไหม” ปากบอกว่าชวน แต่แววดตาของงามนี่สั่งให้ไปชัดๆ

“ไปก็ไป ว่าแต่พี่จะลงประลองด้วยเหรอ” พันถามเพิ่มเติม ตอนแรกที่ได้ยินเรื่องงานประลองจากพวกเฟิสต์ พันไม่คิดจะลงประลองด้วยหรอก แค่อยากนอนดูทางโทรทัศน์อยู่บ้าน เพราะดาราบอกเขาว่ามีการถ่ายทอดสดงานประลองให้ชมทางโทรทัศน์ด้วย เมื่อคิดถึงสิ่งที่ดาราพูด พันก็อดที่จะลุ่มหลงเสน่ห์เสียงทองไม่ได้ ไม่ได้เห็นหน้าคนให้ เห็นแค่แววก็ยังดี

“พัน...พัน~!” งามตะโกนเรียก เมื่อเห็นน้องชายเหม่อไป

“ได้ยินแล้ว มีอะไรพี่” พันกอดหอมบนถามกลับอย่างแข็งๆ

“ออกเดินทางกันเถอะ เพราะพวกเราต้องจองตั๋วไปเมืองพันทิวหาสิ้นราตรีอีกไม่รู้ที่นั่นจะเต็มหมดหรือยัง เสียตายแะที่ ไม่ได้จองตั้งแต่แรก” งามบ่นยกใหญ่ ตอนแรกที่ไม่ได้จอง เพราะเขามีทักษะอาร์ปไปที่ไหนก็ได้ซึ่งเป็นทักษะพิเศษของจอมขมังเวทมนตร์ดำ แต่ถ้าเขาพาพันไปด้วยก็ต้องใช้ชีวิตเดินทางแบบธรรมดาเหมือนชาวบ้านเขา

“ไม่ไปได้ไหม” พอพันได้ฟังว่าต้องรีบไปจองตั๋วที่นั่งอีก เห็นที่คนต้องเยอะมากเน่นๆ เขาก็รู้สึกไม่อยากไปขึ้นมาแล้ว

“ไม่ได้ ต้องไป” งามทำเสียงเข้ม แต่ใจแอบยี้มเมื่อเห็นปฏิกิริยาของน้องชาย

ไม่ว่าจะโตขึ้นขนาดไหน พันก็ยังเป็นน้องชายที่น่าเกล้งของเขาเช่นเคย โดยเฉพาะ
ท่าทางองเงที่เห็นที่รู้สึกมันชั่ววูบทุกที

“นายท่านเจ้าคะ บุษบา/บุหงา ไปด้วยนะเจ้าคะ~!” ทันใดนั้นเสียงประสานของ
สองสาวที่แอบฟังอยู่ก็ดังขึ้น ทำเอาพันกับรามสะดุ้งเฮือก เนื่องจากไม่รับรู้เลยว่า
คนอื่นหรือตคนอื่นมารวมฟังด้วย

“บุษบา บุหงา แอบฟังหรือ” พันถามเสียงเข้ม เล่นเอา 2 สาวที่เก่งกล้าไม่กลัว
ใครหน้าซื่อ ก่อนจะแก้ตัวเสียงเบาราบกับกระซิบ

“ก็พวกเรามาดูแลความปลอดภัยให้นายท่าน เพราะกลัวว่าจะมีคนปลอมตัวมา
ทำร้ายนายท่านนี่เจ้าคะ” บุหงาที่องอาจเหนือใครเพื่อนกระซิบตอบด้วยเหตุผลที่เรียก
ได้ว่าแฉ

พันส่ายหัวเล็กน้อย เพราะเคยชินกับพฤติกรรมของสาวๆ ดอกไม้ดี

“ทำไมบุษบากับบุหงาถึงอยากไปละ” พันถามด้วยความสงสัย ที่ตอนไปปายังไม่
อยากไปกันเลย

“สำหรับบุษบา บุษบาอยากไปเปิดหูเปิดตาเจ้าคะ เพราะไม่เคยออกจากป่าเลย
เพื่อนๆ หลายคนที่ได้ไปประจำร้านค้าในเมืองต่างกลับมาเล่าให้ฟังว่า ช้างนอกน่าสนุก
มาก~” ท้ายประโยคบุษบาลากเสียงยาวเหมือนจะบอกพันว่า ‘ช่วยเห็นใจหนูเถอะ’

“ส่วนบุหงาจะไปดูความต้องการของเหยื่อ...เอ๊ย! ลูกค้าเจ้าคะ คือบุหงากำลังจะ
ทำโครงการใหม่ๆ แล้วอยากจะทำตลาดก่อน จะดูจากที่วิถีไม่ได้แล้ว เพราะช่วงนี้มี
แต่เรื่องงานประลอง อย่างเจาะลึกลงงานประลองบ้างละ ว่าที่ผู้ชนะจะเป็นใครบ้างละ เล่น
เอารายการ เจาะประเด็นเส้นทางเงิน ที่บุหงาดูประจำดอออกอากาศเลย” บุหงาร่ายยาว
ถึงความลำบากของเธอทันที เล่นเอารามที่ได้ฟังถึงกับขมวดคิ้ว แล้วหันมากระซิบกับ
พัน

“พันแน่ใจนะว่านี่ภูต”

“ครับพี่ เธอเป็นภูต เพียงแต่...สนใจด้านการเงินนิดหน่อย” พันหัวเราะกลบ
เกลื่อน

“เออละ ผมจะพาพวกเธอไปก็ได้ แต่ไม่รับรองว่าจะพาไปถึงเมืองที่จัดงาน
ประลอง เพราะขนาดผมเองก็ยังไม่รู้เลยว่าจะมีที่ว่างพอสำหรับเดินทางหรือไม่ ว่าแต่
พวกเราต้องขึ้นอะไรไปนะพี่” พันหันมาถามราม

“เรือเหาะ พวกเราต้องนั่งเรือเหาะไป” รามหันมาตอบ

“เอ๊ะ! เรือเหาะหรือเจ้าคะ ไฉ่เตซเหล็กที่ลอยฟ้าได้เรียกว่าเรือเหาะหรือเจ้าคะ”
บุหงาซึ่งสนใจทุกอย่างที่เกี่ยวกับเงินถามขึ้นทันที

“อ้อ! ไฉ่ที่บุหงาบอกว่าซื้อไว้ลักลอบเอาไว้ทำร้านอาหารนะหรือ” บุหงาแงหน้า
ขึ้นถามถาม เมื่อรู้ว่าเรือเหาะคือเศษเหล็กบินได้ซึ่งบุหงาซื้อมาก ตอนที่มีโฆษณาในโทรทัศน์

“จะซื้อหรือ แต่มันแพงไม่ใช่เล่นเลยนะ หนึ่งลำตกประมาณ 500 ลูกได้ นี่ขนาด
แบบเกรดต่ำที่สุดนะ” รามหันมาถามบุหงาด้วยความตกใจ

“อ้อ! ลำที่ราคา 500 ลูกไม่เหมาะที่จะเอามาทำร้านอาหารหรอกเจ้าคะ ลำที่
บุหงาจองแพงกว่า 500 ลูก และสามารถเอามาทำร้านอาหารได้ด้วย” บุหงาตอบด้วย
ที่ทำครุ่นคิดเล็กน้อย

“แล้วลำที่บุหงาจองไว้ราคาเท่าไร” รามถามต่อด้วยความสงสัย

“อ้อ! บุหงาจองลำที่ราคากลางๆ ไว้ ราคาที่ 1,000 ลูก”

รามตกใจ ไม่นึกว่าน้องชายจะมีเงินมากขนาดนี้ แต่ที่ตกใจยิ่งกว่าก็คือ สิ่งที่
น้องชายเขาพูดออกมา

“ทำไมไม่จองราคาสูงสุดล่ะ” พันเอ่ยขึ้นเป็นครั้งแรก หลังจากฟังบทสนทนา
ระหว่างภูตสาวกับพี่ชายของตน

“สูงสุดมันสองล้านลูกนะเจ้าคะ นายท่าน แถมยังเปลี่ยนไปเรียกว่ายานเหาะแทน
เรือเหาะ จะใช้ทำร้านอาหารได้หรือเปล่าก็ไม่รู้” บุหงาทำสีหน้าไม่แน่ใจ

“น่าจะได้นะ เพราะมันบินได้เหมือนกันนี่ ไซ้ใหม่ครับพี่ ยานเหาะใช้เป็นร้านอาหาร
ได้เหมือนกันไซ้ใหม่ครับ” พันหันมาถามพี่ชาย แต่กลับพบว่าพี่ชายยืนนิ่งตาค้าง
ร่างแข็งทื่อ

“พี่รามๆ” พันเขย่าตัวพี่ชาย แต่ไม่มีสัญญาณตอบรับจากหมายเลขที่ท่านเรียก
เขาเลยได้แต่ยกไหล่ แล้วสั่งให้บุหงาติดต่อซื้อยานเหาะทันที

“รับทราบเจ้าคะ นายท่าน” บุหงารับตอบรับคำสั่งอย่างร่าเริง ตอนแรกเธอเอง
ก็อยากได้ยานเหาะมากกว่า เพราะอาชีพที่เธอไม่ได้บอกเจ้านาย แต่มันแพงเกินไป
แถมช่วงนี้เธอยังมีค่าใช้จ่ายเยอะ ไหนจะต้องลงทุนในโครงการสปาทองคำ ซึ่งเธอคิด
จะใช้มันพัฒนาเมืองวิวัน หนึ่งในจุดวาร์ปของบ้านอีก เงินเลยเหลือไม่พอซื้อยานเหาะ

2

เหตุเกิดที่ท่าเกียบเรือหา:

หลังจากออกจากบ้านหนองน้ำซบ กลุ่มของพันกีวาร์ปมาถึงเมืองเริ่มต้น แนนอนว่า 2 สาวที่ไม่เคยออกจากบ้านต่างตื่นเต้นกันใหญ่ โดยเฉพาะบุษบาที่หันซ้ายหันขวาไปร่ายยิ้มให้คนไปทั่ว ทำเอาพันต้องเดินห่างเป็นวา กลัวจะถูกเหมามาด้วยกัน ส่วนบุหงาก็เชื่อว่าจะดีกว่ากัน เพราะมาถึงก็เอาแต่จตะไกรบางอย่างลงกระดาด ด้วยความสงสัย เขาจึงชะง็อกหน้าเข้าไปดู ปรากฏว่าบุหงากำลังจตะรายซื้อร้านค้าและของที่ขายตลอดทางที่เดินผ่าน

“พี่ราม เราจะไปไหนกัน” พันถาม ขณะที่พี่ชายยังเดินนำหน้าต่อไปเรื่อยๆ

“ก็ไปขึ้นยานเหาะของนายโง่เล่า” รามบอกน้องชายตัวดีซึ่งทำเอาเขาช็อกเรื่องชื่อยาน

“อ้าว~ซื้อมาแล้วยังต้องไปขึ้นที่ไหนอีกล่ะ” พันถามด้วยความไม่เข้าใจ เขานึกว่าจะมียานเหาะจอดที่บ้านเสียอีก

“ยานเหาะใหญ่ขนาดนั้นเขาต้องมีที่ไว้ต่างหากสิ มายุ เดียวพวกเราโบกรถเมล์ไปกัน” รามพูดจบก็ทำท่าจะโบกรถ แต่พันจับแขนห้ามไว้

“ไม่ต้องไปรถเมล์ก็ได้พี่ ผมมีเกวียนอยู่ รับรองวิ่งไวไม่แพ้กัน” พันเอ่ยด้วยรอยยิ้ม แต่เหมือนเขานึกถึงเรื่องบางเรื่องขึ้นมาได้ สีหน้าจึงเศร้าสร้อยลง โดยเฉพาะเมื่อนึกถึงคนขับเกวียนที่ตอนนี้ไม่เหลืออีกคน

“พันเป็นอะไรหรือเปล่า” รามถามน้องชายเบาๆ เมื่อเห็นสีหน้าของอีกฝ่าย

“เปล่าครับพี่ ไม่มีอะไร ผมเองก็คิดว่าพวกเราหนึ่งรถเมล์กันดีกว่า จะได้ถือโอกาสเปลี่ยนบรรยากาศบ้าง” พันตอบเบาๆ แล้วหันไปโบกมือเรียกรถเมล์ที่กำลังเข้ามาใกล้ เมื่อรถจอดสนิทก็ต้อนสองภุตสาวขึ้นรถโดยไม่มองหน้ารามที่จับตามองอยู่

พันกับพี่ชายพร้อมด้วยสองภุตสาวมาถึงท่าเทียบเรือเหาะขนาดใหญ่ซึ่งตอนนี้มีผู้คนคับคั่ง ทว่าเรือเหาะที่จอดอยู่กลับมีเพียง 5 ลำ ซึ่งในความคิดของพัน มันไม่สามารถบรรจุทุกคนที่ต่อแถวได้หมดอย่างแน่นอน และเนื่องจากคนเยอะ เขาจึงจับมือสองภุตสาวเอาไว้แน่นกันหลังทาง ส่วนรามก็จับตามองเขาไว้เช่นกัน

“แล้วพวกเราต้องไปทางไหนกันต่อหรือครับพี่” พันเอ่ยถาม

รามชี้มือไปยังป้ายบอกทาง ป้ายบนสุดชี้ไปยังจุดจำหน่ายตั๋ว ป้ายรองลงมาชี้ไปยังชานชาลาเรือเหาะ มีเพียงป้ายสุดท้ายที่พันต้องการคือ ป้ายบอกทางไปยังท่าจอดเรือเหาะส่วนตัว เมื่อเห็นดังนั้น เขาจึงรีบจับมือสองภุตสาวเดินไปตามทางที่ป้ายบอกโดยมีรามเดินตามหลังมาอีกที

พวกพันเดินกันมาจนถึงห้องกระจกใสที่มีคนอยู่ประปราย แต่ละคนสวมชุดบ่งบอกความรวย ซึ่งไม่น่าแปลกใจ ในเมื่อคนที่มียศภูษาชื่อเรือเหาะย่อมเป็นคนมีอันจะกิน

“พัน เอากาเรตที่ได้จากพนักงานขายไปรูดที่เครื่องคล้ายเครื่องรูดบัตรเครดิตตรงนั้นซะ มันเป็นเครื่องอ่านค่านะ พอประมวลผลเสร็จ มันจะเรียกยานของเราให้เข้ามาเทียบท่า และจะมีกุญแจออกมาด้วย พอได้แล้วให้เก็บไว้ เพราะมันคือกุญแจประตูสำหรับไปที่ยานเหาะ ถ้ายานของพวกเราเทียบท่าแล้ว จะมีเสียงจากลำโพงในห้องนี้ประกาศให้พวกเราไปขึ้นยาน พวกเราค่อยเดินออกไปทางประตูสีขาวที่มีหมายเลข 1-5 แต่พันต้องเป็นคนนำนะ เพราะมีแต่พันที่มีกุญแจ แล้วใช้กุญแจไขประตูที่เขาประกาศ” รามสอนน้องเสร็จก็เรียกให้สองภุตสาวมายืนข้างตนแทน เพื่อไม่ให้กวนพันระหว่างเดินไปต่อคิวรูดบัตร

“ครับพี่” พันตอบรับเบาๆ พลางทบทวนสิ่งที่พี่ชายบอก เพื่อเวลาปฏิบัติจริงจะได้ไม่มีอะไรผิดพลาด

“เรือเหาะ ระดับเงิน จอดเทียบท่าแล้วค่ะ ขอเชิญผู้เล่น ไปโอณิกา ที่ประตูหมายเลข 2”

เสียงประกาศของพนักงานดังขึ้น หลังจากนั้นไม่นาน ชายหนุ่มผมสีม่วงเข้มก็เดินตรงไปที่ประตูพร้อมกับคณะผู้ติดตามประมาณ 10 คน

“นั่นมันไบโอนิกาน์ คนที่เคยไปทำประลองกับท่านกริบ หัวหนักลึกลับผู้พิทักษ์มังกร ไอ้โฮ! ตัวจริงหล่อจังเลยนะเธอ” สาวๆ กระซิบกระซาบกันเมื่อมองไปยังชายหนุ่มที่กำลังเดินไปยังประตูสู่ท่าเทียบยาน

เนื่องจากเสียงกระซิบกระซาบนั้นดังพอสมควร ทำให้พินหันไปมองด้วยความสนใจ เพราะฝีมือของเฟิสต์นั้นเขาเคยเห็นมาแล้ว ถ้าคนตรงหน้าเคยทำสู้กับเฟิสต์มาก่อนก็คงมีฝีมือไม่น้อยเลย พอมองคนในกลุ่มของคนตรงหน้าก็เห็นว่าแต่ละคนล้วนแต่งตัวด้วยชุดดีๆ ทั้งนั้น และประกายตาของแต่ละคนก็บอกว่าเป็นยอดฝีมือ เมื่อมองเสร็จเขาก็ละความสนใจ เมื่อหันไปดูแถวก็พบว่าเหลืออีก 2 คิวก็จะถึงคิวของเขาแล้ว ระหว่างที่รออยู่ เสียงกระซิบกระซาบก็ยังไม่จางหาย แต่เขาหมดความสนใจไปแล้ว ไม่ได้หันไปมองต่อ

“เฮ้ย! แก!”

อยู่ๆ ก็มีคนเดินเข้ามากระซกไล่พิน และพูดจาด้วยน้ำเสียงกระโชกโฮกฮาก เนื่องจากไม่ทันระวังว่ามีคนมาหาเรื่อง ทำให้พินเข้าไปตามแรงนั้น

“มีอะไร” พินถามพลางสะบัดมือของคนตรงหน้าออกจากไหล่

“นายไปขอโทษเพื่อนฉันเดี๋ยวนี้”

เมื่อพินได้ยินประโยคที่คนตรงหน้าพูด เขาก็ถึงกับงวักตัวเองทำผิดอะไร ทำไมถึงต้องไปขอโทษ แต่เมื่อเงยหน้ามองอีกฝ่ายชัดๆ เขาก็เห็นว่าคนคนนี้เป็น ไบโอะอะไรนี่แหละที่สาว ๆ เขารู้ดีกัน

“อะไรกัน” พินถามเพียงเท่านั้น ฝ่ายตรงข้ามก็ทำท่าจะเข้ามาคว้าคอเสื้อ แต่ครั้งนี้อีกฝ่ายลงมือไม่สำเร็จเพราะเขาระวังตัวอยู่

ตอนนี้ทุกคนในห้องต่างหันมามองดูด้วยความสนใจว่าเกิดเรื่องอะไรกันขึ้น ทำไมไบโอนิกถึงเข้าไปหาเรื่องผู้ชายคนนั้น

“เกิดอะไรขึ้นนะเธอ” สาวนางหนึ่งกระซิบถามเพื่อนสาวที่นั่งอยู่ข้างๆ

“ไม่รู้สิเธอ แต่ฉันคิดว่าอีตาที่ใส่ชุดนายพรานคนนั้นต้องไปหาเรื่องคุณไบโอะแน่ๆ เลย” สาวอีกคนหนึ่งก็พินจำได้ว่าเธอแทบจะละลายเมื่อเห็นหน้าไบโอนิกิริบพูด

“บ้าน่า! ฉันเห็นคุณไบโอะ ของเธอไปกระซกไล่เขาก่อนนะ” สาวอีกคนแย้ง

“ถ้าอย่างนั้นนายคนนั้นต้องทำอะไรให้คุณไปโอฯ ไม่ชอบใจแน่ๆ” สาวไปโอ-นิกายังออกโรงปกป้องต่อไป

ไปโอนิกาและพันต่างได้ยินเสียงกระซิบกระซาบด้วยความสงสัยของคนในห้อง ไปโอนิกาจึงชิงกล่าวก่อนว่า

“ทุกท่านครับ ที่ผมทำแบบนี้ก็เพราะคนคนนั้นลวนลามเพื่อนสาวของผม” เพียงไปโอนิกาประกาศออกมาเท่านั้นละ แต่ละคนต่างก็มองพันด้วยสายตาถูกดูแคลนทันที

“เฮ้ย! นายจะบ้าหรือไง ผมไปลวนลามเพื่อนสาวคุณที่ไหนกัน อย่่ว่าแต่เพื่อนสาวคุณเลย แม่แต่คุณผมก็เพิ่งเคยเห็นหน้าวันนี้เอง” พันรีบแก้ตัว พลังมองดูพี่ชายที่ยืนอวู่วามเตรียมพร้อม

ไปโอนิกาทันทีหันมามองพัน เขาเองก็ตกใจที่คนตรงหน้าสามารถสับดมือเขาออกแถมยังหลบไม่ให้คว่ำได้ด้วย ทำให้ไปโอนิการะวังฝีมือของคนตรงหน้าอยู่เหมือนกัน แต่ในเมื่อเขาหาเรื่องไปแล้ว จะยอมอีกฝ่ายได้อย่างไร เขาจึงเดินหน้าต่อ

“ไปโอฯ หยุดก่อน นี่คงเป็นการเข้าใจผิด เขาแค่มองเราเฉยๆ ไม่ได้ใช้สายตาลวนลามสักนิด” เพื่อนสาวที่พันจำได้ว่าอยู่ในคณะของไปโอนิกาเดินเข้ามาห้ามปราม

“แต่ฉันเห็นมันมองเธอตั้งแต่หัวจดเท้าด้วยสายตาน่ารังเกียจ” ไปโอนิกาเถียงต่อ และเริ่มโมโหที่สาวซึ่งตนหมายปองกลับห้ามตน แถมยังมองด้วยสายตาตำหนิ

“ไปโอฯ ถ้านายไม่เลิกหาเรื่องคนอื่น ฉันจะไม่ขึ้นเรือของนาย” สาวน้อยประกาศก้อง เล่นเอาไปโอนิกาฮึดฮัดด้วยความขัดใจ

“เพราะเกคนเดียว!” ไปโอนิกาทันทีมาตะโกนใส่พัน แล้วทำท่าจะเข้ามาทำร้าย

พันเองก็เตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว จึงยกมีดตัดเหล็กไหลขึ้นเพื่อรับการโจมตี แต่ก่อนที่ไปโอนิกาจะวิ่งเข้ามาถึงตัวพัน แสงสีดำนี่มีต้นกำเนิดมาจากพี่ชายเขาก็พุ่งตรงไปยังร่างของไปโอนิกา หลังจากปะทะกับลูกพลั้งสีดำ ทุกคนก็ต้องตกใจ เพราะร่างของไปโอนิกากลายเป็นหิน มีเพียงตาที่ขยับได้

“แห่มๆ โทษทีนะ พี่แค่อยากลองเวทมนตร์สักหน่อย” เสียงคุ้นหูสำหรับพันดังขึ้น เมื่อพันหันไปมอง ก็เห็นพี่ชายกำลังเดินเข้ามาสมทบพร้อมกับสองสาวภูตดอกไม้ที่กอดอกเหมือนกำลังขัดใจกับอะไรบางอย่าง

“คุณคือ คุณราม นักบวชระฆังทอง 1 ใน 10 ตัวประหลาดใช่ไหมคะ” อยู่ๆ เพื่อนสาวของไปโอนิกาก็ร้องขึ้นด้วยความตื่นตันทันที แวตตาของเธอเหมือนแวตตาของ

คนที่ได้พบไอดอลของตนเอง

“ใช่ครับ ผมต้องขอโทษด้วยนะครับที่บังเอิญสาปเพื่อนของคุณ” รามกล่าวยิ้มๆ ด้วยท่าทางสบายๆ แสดงว่าเคยเจอเหตุการณ์แฟนคลับเข้ามาบ่มบ่อๆ

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันไม่ถือ แถมยังดีใจมากๆ ที่ได้เห็นเวทมนตร์ประจำตัวของคุณราม นี่ใช่ไหมคะ คาถาสาปหินที่เลื่องชื่อ” สาวนางนั้นยังถามต่อ โดยไม่ละสายตาไปจากรามแม้แต่น้อย

“ใช่ครับ” รามตอบสั้นๆ แล้วไม่สนใจสาวน้อยคนนั้นอีก เขาหันมาจ้องหน้าน้องชายตัวดีที่มองเหตุการณ์ตรงหน้าด้วยแววตาสนใจ จนเขาต้องพูดให้รีบไปจัดการเรื่องยานเหาะได้แล้ว “เร็วๆ สิพิน ถึงคิวพวกเราแล้วนะ”

พันละสายตาจากเหตุการณ์ตรงหน้าด้วยความเสียตาย แล้วจำใจเดินไปที่เครื่องคล้ายเครื่องรูดบัตรเครดิต

บีต! หลังจากพันรูดบัตรเสร็จ ภูฏาแจสีทองก็กระเด็นขึ้นมา

“เรียบร้อยแล้วครับพี่”

รามพยักหน้ารับ แต่เพียงเท่านี้ก็ทำเอาคนอื่นๆ แทกตื่น เมื่อรู้ว่าแท้จริงแล้วพันเป็นน้องชายของราม 1 ใน 10 ตัวประหลาดที่มีชื่อเสียง

หลังจากพันจัดการธุระเสร็จ รามก็ยกมือขึ้นโบกไปที่ร่างของไบโอนิกา ทำให้อีกฝ่ายกลับเป็นปกติอีกครั้ง

“เฮๆ” เสียงหอบหายใจของไบโอนิกาดังขึ้น พร้อมกับที่เขาหันมามองพันด้วยท่าทางไม่พอใจ ทั้งที่รามต่างหากที่เป็นคนทำร้าย “ฝากเอาไว้ก่อนเถอะ เชิญรอเรือเหาะลับประจักษ์ของพวกแกไปเลย ส่วนพวกเราไปกันเถอะ ชาร่า เดี่ยวเรือเหาะจะออกก่อน”

ไบโอนิกาพูดจบก็ดึงชาร่าเดินไปขึ้นเรือ พันจึงมองอีกฝ่ายด้วยแววตาไม่พอใจ ก่อนจะคว้ามิดดัดเหล็กไหล เดินตรงไปยังไบโอนิกาทันที

“อย่าคิดว่ามีพี่ใหญ่นะแก มาสิ แสหาเรื่องเองนะ” ไบโอนิกาที่กำลังโมโหชักดาบยาวของตนขึ้นมาเตรียมต่อสู้

“นั่นมันดาบเคียร์มังกร!” ทุกคนในห้องต่างส่งเสียงฮือฮาเมื่อเห็นดาบของไบโอนิกา

พันเหลือบตามองพลางคิดว่า ‘สงสัยจะเป็นดาบที่มีชื่อเสียง ทุกคนในห้องถึงได้ทำท่าตื่นตาตื่นใจแบบนี้’

“แกอย่าอยู่เลย!” ไบโอนิกาพันดาบ แต่พันกลับไม่หลบ แล้วใช้มีดตัดเหล็กไหล พันดาบเดียวมังกรทันที เพียงเท่านั้น ผลการประลองก็ปรากฏขึ้นภายในระยะเวลาเพียง 3 วินาที

เคร้ง! เสียงโลหะหล่นกระทบพื้นดังขึ้น แม้จะไม่มาก แต่ในห้องที่เงียบสนิททำให้ทุกคนได้ยินกันชัดเจนทีเดียว

“สบายใจแล้ว” พันพูดเบาๆ เมื่อได้สั่งสอนคนบางคน

“ยานเหาะ ระดับ 1 จอดเทียบท่าแล้วค่ะ ขอเชิญผู้เล่น จอมพราน ที่ประตูหมายเลข 3”

“อ่า...ถึงตาพวกเราแล้ว ปะ พี่ราม บุษบา บุหงา ไปขึ้นยานกันดีกว่า” พันหันไปเรียกสองสาวที่ตอนนี้กำลังยืนดูเครื่องขายน่าแบบหยอดเหรียญด้วยความสนใจ

“นายท่านเจ้าข้า บุษบาอยากได้อัศจรรย์แบบนี้ไว้ที่บ้านจังเลย” บุษบากล่าว โดยมีบุหงาพยักหน้าเสริม

“ก็ไปสั่งซื้อสิ” พันบอกอย่างไม่คิดอะไรมาก

“เย้! รักนายท่านที่สุดเลย” บุษบาก็กับบุหงาแสดงท่าทางดีใจ สองสาวต่างเข้ามาควงแขนพันแล้วลากขึ้นยานเหาะ

หลังจากพันเดินผ่านประตูเพื่อไปขึ้นยานเหาะ ก็ทิ้งบรรยากาศแห่งความตกตะลึงเอาไว้ในห้อง ทั้งเรื่องที่มีดของพันตัดดาบของไบโอนิกาได้ ไทหนจะยานเหาะระดับ 1 ซึ่งมีแต่กิเลต์ใหญ่ๆ เท่านั้นถึงจะมีใช้ ดังที่ทุกคนในเกมทราบกันว่า เรือเหาะแบ่งเป็น 5 ระดับคือ ทองแดง ทองเหลือง เงิน ทอง และทองเอก ส่วนระดับที่สูงขึ้นมาคือยานเหาะที่ทุกคนทราบว่าลำหนึ่งราคาไม่ต่ำกว่าแสนลูก แบ่งเป็น 3 ระดับคือ ระดับ 3 ราคา 100,000 ลูก ระดับ 2 ราคา 1,000,000 ลูก ซึ่งมีเพียง 5 ลำ และระดับ 1 ราคา 2,000,000 ลูก ซึ่งมีเพียง 2 ลำ

3

สมาชิกคนที่ 5

“รู้สึกดีจังที่ได้จัดการไอ้หมอนั่น” พันเปรยขึ้นเบาๆ ระหว่างเดินขึ้นยานเหาะ

พี่ชายและสองภุตสาวต่างหัวเราะเบาๆ เมื่อได้ยินสิ่งที่พันพูด สำหรับสองภุตสาว พวกเธอมั่นใจในฝีมือของพันอยู่แล้ว เลยไม่แปลกใจกับสิ่งที่พันทำต่อไปอีกสักส่วนรานั้นแปลกใจเล็กน้อยกับความสามารถของพัน โดยเฉพาะอาวุธที่พันใช้ซึ่งเป็นสิ่งที่ห้ามบอกได้เลยว่าไม่ธรรมดา

“กว้างกว่าที่เห็นในโฆษณาเสียอีกนะเจ้าคะ นายท่าน” บุษาพุดด้วยความตื่นเต้น

ภายในยานเหาะลำนี้มีพื้นที่กว้างขวาง จนคน 200 คนเข้ามานอนเล่นได้สบายๆ โดยตัวยานแบ่งเป็น 4 ส่วนใหญ่ๆ ส่วนที่ 1 คือ ห้องควบคุม ซึ่งมีขนาดเล็กที่สุดแต่สำคัญที่สุด ส่วนที่ 2 คือ ส่วนที่พัก ซึ่งพันแน่ใจว่าระหว่างการเดินทางจากเมืองเริ่มต้นสู่เมืองพันทิวาหมื่นราตรี เขาเองไม่สามารถเดินดูได้ครบทุกห้อง ส่วนที่ 3 ซึ่งเล่นเอาพันยี้มไม่หุบคือ ดาดฟ้า มันไม่ใช่ดาดฟ้าโล่งๆ ไม่มีอะไร แต่มีสวนลอยฟ้าแสนวิเศษ และส่วนที่ 4 คือ ห้องอเนกประสงค์ ซึ่งพันคาดว่าเอาไว้จัดประชุมหรือใช้เป็นห้องรับประทานอาหาร

“นายท่านชอบไหมคะ” บุษาถามพันอย่างเรีงร่า พลังกระโดดโลดเต้นไปมาอย่างมีความสุข

“ชอบสิ ว่าแต่มันอึดมหาใหญ่ขนาดนี้ มีแค่พวกเรา 4 คนมันดูว่างขอบกลนะ

เอาแบบนี้ดีกว่า” พันคิดก่อนจะปล่อยพวกภูตที่เหลื่ออยู่ออกมา รวมถึงสัตว์เลี้ยงที่น่ารักทั้งหลาย

“หนูปิ่น~!” นุษาตะโกนเรียกอย่างดีใจ

“ต๊อบแก~!” หนูปิ่นเองก็ตอบรับด้วยการโผล่เข้าหา เล่นเอาพันหัวเราะกับภาพแปลกๆ เมืองหน้า

จากนั้นพันก็เดินดูรอบๆ ยาน ระหว่างนั้นเขาเห็นบุหงาที่แยกตัวจากคนอื่นๆ มานั่งอ่านหนังสือ

“บุหงาทำอะไรอยู่”

“อ้อ! อ่านวิธีขยับยานแบบง่ายๆ นะเจ้าคะ” บุหงาตอบเบาๆ ก่อนจะหันไปสนใจหนังสือต่อ

“ยานมันซับซ้อนมัตไม่ใช้เธอ แค่อ่านชื่อเมืองกับความเร็วก็พอแล้วนี่” พันถามอย่างสงสัย

“บางทีบุหงาก็อยากไปที่อื่นที่ไม่ใช่เมืองข้างนี้เจ้าคะ นายท่าน และอีกอย่าง ถ้าบุหงาขออนุญาตนายท่านให้เพื่อนๆ ของบุหงาขึ้นยานด้วยจะได้ไหมเจ้าคะ” บุหงาถือโอกาสถามทันที

“หืม...พวกนั้นมาที่นี่ได้ด้วยหรือ ไม่ใช่ว่าเป็นสัตว์เลี้ยงประเภทเฝ้าบ้านหรือไง” พันถามอย่างแปลกใจ เพราะบรรดาดอกไม้ที่น่ารักของเขาถูกจัดเป็นสัตว์เลี้ยงเฝ้าบ้านที่ต้องอยู่ตามสถานที่อาศัย อีกทั้งไม่สามารถแบ่งค่าประสบการณ์จากเขาได้ ไม่เหมือนพวกนุษาและสัตว์เลี้ยงตัวอื่นๆ อย่างพุก จุก หินเหิน หรือแม้กระทั่งหนูปิ่น ที่แบ่งค่าประสบการณ์จากเขาได้ และยังสามารถไปไหนมาไหนได้อย่างอิสระ

“ได้เจ้าคะ เพราะยานหะก็เหมือนร้านขายของนั่นแหละเจ้าคะ นายท่าน สามารถให้สัตว์เลี้ยงมาประจำการได้ แถมยานหะระดับ 1 นี่ใส่สัตว์เลี้ยงจำนวนเท่าไรก็ได้” บุหงาริบบอกด้วยประกายตาคาดหวัง ถึงจะงกขนาดไหน แต่เธอก็รักเพื่อนพ้องไม่แพ้กัน ถ้าจะมีความสุขก็มีความสุขด้วยกันจะดีกว่า

“ถึงจะมายุได้ไม่จำกัด แต่พื้นที่มันมีจำกัดนี่” พันขัดความฝันของบุหงา

“นั่นสิเจ้าคะ” บุหงาทำหน้าเศร้า พลังคิดหาทางจัดการให้ทุกคนได้รับความสุขอย่างเท่าเทียมกัน

“แต่ถ้ามียาน 2 ลำ มันก็ไม่แน่ เอาละ ไปจัดการซื้อม้อีกลำแล้วกัน แล้วอย่า

ลืมหับยานกันให้เก่งๆ ละ ถึงยานพังก็ไม่เป็นไร อย่างน้อยก็มีประกัน” พันพุดเสรีจี้เดินจากไป โดยไม่นึกว่าสิ่งที่ตนทำในวันนี้จะทำให้เกิดแก๊งซึ่งยานเหาะที่แสนอันตรายขึ้นมา และแน่นอนว่านอกจากเหล่าผู้เล่นธรรมดาจะเดือดร้อนแล้ว เหล่ามอนสเตอร์เองก็ตกเป็นเหยื่อของนักล่าบนฟ้าเหล่านี้

พันเดินดูรอบยานเหาะได้ลึกลับก็ปลงว่าตนดูไม่หมดแน่นอน จึงหันหลังกลับไปยังห้องพักโดยไม่กังวลว่าจะนอนหลับเพลิน เพราะเมื่อถึงที่หมายจะมีประกาศบอกเอง

-ห้องประชุม บ้านนาเคเวา-

ห้องประชุมยังมีบุคคลอยู่ครบเหมือนเริ่มแรก แถมบรรยากาศในการประชุมครั้งนี้ยังมีแต่ความตึงเครียด

“นายจะบอกว่ากิลด์ฉันมีคนทรยศ” เฟิสต์กัดฟันถามคิม

“ใช่ กิลด์นายมีคนทรยศ ดังนั้นฉันไม่เห็นด้วยที่จะให้คนของกิลด์นายเป็นตัวแทนของกลุ่มเราในการประลองครั้งนี้”

“เฮอะ ถ้ากิลด์ฉันไม่สมควร หรือว่ากิลด์นายจะดีกว่ากัน” เฟิสต์โต้กลับอย่างเผ็ดร้อน

ทุกคนต่างส่ายหัวกับชายหนุ่มทั้งสอง ตอนแรกทั้งคู่ยังคงสงบรับฟังข้อมูลอย่างตั้งใจ แต่พอมารู้เรื่องการหากลุ่มที่จะเข้าแข่งขันเพื่อชิงรางวัลชนะเลิศ สองสิงห์หนุ่มก็เริ่มโต้เถียงเรื่องความเหมาะสมและไม่เหมาะสม จนกระทั่งไพร่ต้องห้ามปรามด้วยตัวเอง มิฉะนั้นจะต้องชวดทั้งหมดเพราะลงสมัครไม่ทันเป็นแน่

“ในเมื่อพวกนายเถียงกันแบบนี้ เพื่อตัดปัญหาเรื่องการทรยศ เอาเป็นว่าคิม ทิน เฟิสต์ โทนี่ พวกเธออยู่กลุ่มเดียวกันซะ” ไพร่สรุปง่าย ๆ

“ไม่ได้ครับ!” สองสิงห์หนุ่มตะโกนพร้อมกันทันที

“ทำไม” ไพร่ถามด้วยน้ำเสียงสุดหึง

“เรื่องที่จะให้กิลด์กากไร้เกรียน เขียนมีไรวะ~! รวมมือกับกิลด์ผู้พิทักษ์มังกรไม่มีวันเป็นไปได้แน่นอน” คิมประกาศ

“ใช่ครับ กิลด์ผู้พิทักษ์มังกรเองก็ไม่สามารถร่วมมือกับพวกกิลด์กากไร้เกรียน เขียนมีไรวะ~! ได้เช่นกัน” เฟิสต์ออกมาสนับสนุน พลังตอบโต้คิมด้วยสายตา

“โอ้เว้ย~!” ถึงคราวที่พัยค์อย่างไฟริเริ่มยั่วยุขึ้นมาแล้ว ไอ้นี่ก็ไม่ได้ไอ้โน่นก็ไม่ได้ “ฉันยื่นคำขาด พวกแกต้องรวมกลุ่มกัน ฉันไม่สนใจเรื่องกิลด์ เพราะพวกแกต้องอยู่กลุ่มเดียวกัน ได้ยินไหม ไม่งั้นก็ไม่ต้องลงแข่งกันแข่งแล้ว!”

ไฟริสบถด้วยความหงุดหงิด อันที่จริงเขาควรจะมีใจเย็นกว่านี้ แต่มันก็เย็นไม่ไหว เมื่อได้เห็นข้อความที่ภรรยาส่งมาบอกเรื่องการย้ายตัวพันไปที่ป้อมปราการของตระกูล คนเป็นพ่ออย่างเขากลับไม่ได้ไปดูแลความปลอดภัยของลูก หากพันเป็นอะไรขึ้นมา ดูท่าเพิสต์กับคิมต้องรับโทษก่อนใครเพื่อน

“ครับ” ทั้งคู่ตอบรับเสียงอ่อย เมื่อเจอโทษของพัยค์ที่แม่ช้อนเล็บก็ยังคงความน่าเกรงขาม

ไฟริขึ้นชั้นพัยค์หน้ารับรู้คำตอบรับของสองหนุ่ม แล้วเดินออกจากห้องโดยที่ไม่มีใครกล้ารั้งตัวเอาไว้

“แล้วจะเอายังไงต่อดี” ทินถามขึ้นท่ามกลางบรรยากาศที่ระอึกระอ่วน

“คงต้องหาคนมาเสริมอีก 1 คน เพราะกติกางานประลองมันบอกไว้ว่าต้องการ 5 คน” โทนี่เสริม

“ให้มายช่วยไหมคะ” มายเสนอตัวเมื่อเห็นแต่ละคนคิดไม่ตก

“ไม่ได้หรอกครับ อาชีพของคุณมาเป็นนักเวทธาตุน้ำ คงประสานการโจมตีกับพวกผมไม่คล่องสักเท่าไร” คิมกล่าวอย่างสุภาพ ท่าเขาเพิสต์แอบมองอย่างแค้นๆ โดยมีโทนี่ส่ายหน้าอย่างปลงตกกับท่าทางของพี่ชายที่ไม่กล้าไปสารภาพรักกับมาย แถมยังทำตัวเป็นหมาหวงก้างอีกด้วย

“ถ้าอย่างนั้นมายขอแนะนำคนได้ไหมคะ เขาใช้อาวุธประเภทโจมตีระยะไกลค่ะ” มายหันไปถามคนในกลุ่ม

“ได้ครับ ขอแค่ไม่ใช่เวทมนตร์ก็พอ ว่าแต่เขาเก่งไหมครับ คนที่คุณมายพูดถึง” คิมหันมาถามด้วยความสนใจ เพิสต์เองก็ตั้งใจฟัง

“เก่งค่ะ อย่างครั้งล่าสุดเขาเอาหนังเสื้อที่ตรอบได้จากสมิงมาให้มายช่วยขาย” มายเอ่ยถึงตรงนี้ทุกคนก็ผงกหัวด้วยความเข้าใจถึงคำว่าเก่งของมาย

อย่างที่รู้กันว่าสมิงอาศัยอยู่ในเขตป่ามืดเท่านั้น แถมพวกมันยังฉลาดเป็นกรด ผู้เล่นที่ไม่ล่ามักจะกลายเป็นเหยื่อให้พวกมันล่าเสียเอง ดังนั้นคนที่สามารถล่าพวกมันได้ต้องเก่งพอตัวเลยทีเดียว

“ว่าแต่เขาเป็นใครครับ” เฟิสต์ถามมายอย่างสนใจ

“เขาคือลูกค้าของมาย ที่มายตัดชุดจากมังกรเพชร แพร พราว บอลที่พวกเรา
ร่วมกันปราบ” มายเว้นช่วงเล็กน้อยเพื่อแก้งบรดาชายหนุ่มที่ฟังด้วยอาการลุ้นระทึก
คงมีแต่เนียงที่ดูเฉยๆ ด้วยรู้ความนัยบางอย่างอยู่แล้ว

“เขาคอนันท์ก็คือ คุณจอมพราน ซึ่งมีชื่อเล่นว่า คุณพัน ค่ะ” มายตอบด้วย
รอยยิ้ม เธอหัวเราะน้อยๆ เมื่อเห็นอาการตกใจตาค้างของทินและโทนี่ มีเพียงเฟิสต์
กับคิมเท่านั้นที่ยังรักษามาตราเอาไว้ได้

-บ้านหนองน้ำซบ-

“นายแน่ใจนะว่ามายุที่ ทำไมมันถึงมีแต่ป่าแบบนี้ล่ะวะ” ชายสวมชุดลีเลื่องมี
โลโก้ติดอยู่ด้านหลังเลื้อบนกับเพื่อนที่มาด้วยกัน

“เอาน่า อย่างบนักเลย มาติดตั้งให้เสร็จดีกว่า จะได้กลับไวๆ จะสนใจไปทำไม
ว่าคนที่สั่งซื้อเครื่องขายน้แบบหยอดเหรียญถึงให้มาติดตั้งในที่ร้างผู้คนแบบนี้” อีกฝ่าย
ตัดบทเพื่อนข้างๆ เพราะตัวเขาอยากทำงานให้เสร็จๆ จะได้ออกไปจากที่นี่

“เสร็จแล้ว” พวกเขาพากันโห่ร้องอย่างยินดีที่จะได้รับออกไปจากสถานที่
น่าขนลุกแบบนี้ แม้บ้านต้นไม้ระดับ 8 ของที่นี่จะดูสวยงามมากก็ตาม แต่ความรู้สึก
ที่เหมือนถูกจ้องมองก็ทำเอาพวกเขาอยากหนีกลับบ้านตั้งแต่ย่างเท้าเข้ามา ทว่าหน้าที่
ต้องมาก่อน พวกเขาจึงรีบติดตั้งด้วยความเร็วชนิดหลายสถิติที่เคยทำได้

“ไปกันเถอะ” พวกเขาไม่รอช้า รีบเผ่นกันออกไป

โชคดีที่สองพนักงานกลับไปก่อนจะทันเห็นภาพพิสดาร เพราะหลังจากสิ้นแสง
หายตัวของสองพนักงาน เหล่าดอกไม้ที่หยุดนิ่งไม่เคลื่อนไหวก็เริ่มขยับตัวไปมาอย่าง
ลึกลับวุ่นวาย แล้วมามุงดูของเล่นชิ้นใหม่ที่เจ๋งหงาคงดีแต่แสงนกสงมาให้พวกเขา

“เห็นเจ๋งหงาบอกว่าให้หยอดไป 500 เม็ด” สาวดอกไม้รายแรกเริ่มทดลองให้
เพื่อนๆ ดู

กิง~! เสียงเครื่องขายน้แบบหยอดเหรียญดังขึ้น เมื่อมีเหรียญเพียงพอต่อ
การกดของแล้ว

“นี่มันคล้ายกับของที่เห็นในโฆษณาเลย” เมื่อสาวดอกไม้ที่ทดลองเห็นเครื่องดื่ม
ซึ่งเคยเห็นผ่านหน้าจอโทรทัศน์ก็ลองกดดู

ตั้ง! เสียงกระป๋องน้ำตกใส่ช่องรับ เล่นเอาสาวๆ ตกใจกับเสียงที่ได้ยิน สาวดอกไม้วัยแรกค่อยๆ เปิดช่อง เมื่อสัมผัสกับกระป๋องที่เย็นเฉียบก็สะดุ้ง ก่อนจะบรรจงอุ้มกระป๋องน้ำ จัดการเปิดฝาด้วยรากลตามวิธีที่เห็นในโทรทัศน์ทันที

“อา...” สาวดอกไม้วัยแรกน้ำใสดิ้นแล้วครางอย่างมีความสุข ก่อนจะหาเหรียญมาหยอดอีกครั้ง เพียงแต่ครั้งนั้นเริ่มยากขึ้น เมื่อมีแต่คนอยากทดลองของใหม่

“บอสครับ พวกเราคงไม่มีโอกาสได้กินนั่นแน่เลย” อดีตสาวกข้างที่ยิ่งใหญ่เอ่ยกับอดีตหัวหน้าข้างที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งตอนนี้กำลังนอนอาบแดดและสวมแว่นกันแดดอยู่แถวบ้านของพัน

“ทำไมจะไม่ได้กินล่ะ เอาเงินไปหยอดสิ อ้อ! ของฉันขอเป็นรสกล้วยผสมคาราเมล” กล่าวจบบอสก็ติดเงินให้อดีตข้างลูกน้องทันที ข้างลูกน้องได้แต่เอาหัวถูกับต้นไม้เบาๆ แก้อาการไม่เข้าใจว่าอดีตหัวหน้าเอาเงินมาจากไหน เห็นวันๆ เอาแต่แซ่โคลนพอกผิว บางทีก็เดินเหยาะเหยะบอกว่าทำกายภาพบำบัด

แต่สิ่งที่ข้างและทุกคนในบ้านไม่รู้คือ บอสได้เงินมาจากลูกชายบุญธรรมที่อาละวาดกวาดเงินทองมาไม่น้อย แล้วส่งให้ผู้เป็นพ่อและบรรดาข้างที่บาดเจ็บจากการต่อสู้ครั้งนั้น

4

ไปอยากดัง

**“ผู้โดยสารโปรดทราบ ขณะนี้ยานเหาะระดับ 1 กำลังจะลงจอดที่เมืองพันทิวา
หมื่นราตรี ขอให้ผู้โดยสารทุกท่านเตรียมสัมภาระให้เรียบร้อย”**

เสียงประกาศที่ดังขึ้นเล่นเอาพันสะอึกตัวตื่น เพราะไม่คาดว่าตนจะนอนหลับไป
นานขนาดนี้

ก้อกๆ

“นายท่านเจ้าคะ จะถึงแล้วเจ้าคะ”

พันจำเสียงได้ดีว่าคนที่เคาะประตูคือ บุษา ถ้าเขาไม่ล็อกประตูไว้ก่อน คง
ไม่เห็นกิริยามารยาทแสนดีของเธอเป็นแน่...เขาคิดอย่างช้าๆ

“เดี๋ยวผมลงไป บุษาไปรอที่ห้องประชุมก่อนเถอะ” พันตะโกนเสร็จก็เข้าห้องน้ำ
ไปล้างหน้าตาเสียหน่อย

ในห้องประชุมที่พันปรับลดขนาดให้เล็กลง เพราะไม่อย่างนั้นมันคงแปลกพิลึก
ที่มีคนอยู่ไม่ถึง 10 คน ในห้องที่จุคนได้หลายร้อยคน โดยตอนนี้อยู่กำลังอ่าน
หนังสือพิมพ์ซึ่งคาดว่าน่าจะเป็นของเกม เพราะเห็นพาดหัวมาแต่ไกลว่า ‘งานประลอง’
ส่วนบุษงตอนนี้ไม่มีหนังสืออยู่ในมือแล้ว เพียงแต่เขาเดาว่าบุษงกำลังหัดขับยานเหาะ
อยู่เป็นแน่ เหตุที่รู้ก็เพราะบุษงเอาแต่หลับตาพลงบนพิมพ์มา มือไม่เองก็เคลื่อนไหว
เหมือนกับจับอุปกรณ์ขับยาน แต่ที่น่าแปลกที่สุดก็คือ เงินกับทองซึ่งเอาอาวุธมานั่ง
ทำความสะอาด โดยมีบุษงคอยถ่ายรูปเก็บบรรยากาศในห้อง ส่วนพุกกับจุไม่ต้อง

พูดถึง เพราะโดนลูกพี่อย่างปิ่นมณีสั่งให้ไปวังที่ดาดฟ้า แต่เขายังมองหาอีก 1 คู่ไม่เจอ

“ถ้าหนีกับเสื้อละก็ อยู่ตรงนายท่านไงเจ้าคะ” บุชบาเฉลยเมื่อเห็นว่าพันมองไล่แต่ละคน ตน และตัว ก่อนจะขมวดคิ้วเหมือนนับได้ไม่ครบ

“ขอบใจ” พันกล่าวเบาๆ ก่อนจะหันไปมองกองเชือก 2 กองที่อยู่ตรงปลายเท้า

“นายท่านเจ้าข้า” นิลเริ่มพูด ส่วนเสื้อยังทำตัวเป็นกองเชือกต่อไป

“มีอะไรเธอ นิล” พันย่อตัวลงมาคุยกับนิล โดยเอามือชี้ๆ กองเชือกกลายเป็นปลาง เขารู้ว่าเสื้อของตนที่ไม่ยอมให้ออกมาช่วยต่อสู้อยู่

“พวกนิลรู้ว่าพวกนิลคงติดตามนายท่านตลอดเวลาไม่ได้ แต่นิลรู้ว่านายท่านไม่ได้ทอดทิ้งพวกนิลเลย เพียงแต่นายท่านเจ้าคะ พวกนิลเองก็อยากจะทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อนายท่านบ้าง” นิลทำเสียงเศร้าหวั่นๆ

“โอ~นิล เสื้อ” พันกล่าวเบาๆ ปลางลูปหัวน้อยๆ ทั้ง 2 หัว

“นายท่าน โอ้เย...” เสื้อร้องทักทายพันเสียงเศร้า มันตัดสินใจให้นิลพูดแทน เพราะถ้ามันพูดเองได้จะได้เห็นน้ำตาขลุ่ยเสื้อ

“ผมรู้ผมคงไม่เป็นธรรมกับพวกคุณมากเลยที่ไม่ยอมให้พวกคุณออกมา พวกคุณอยากจะให้ผมทำอะไรละ หรือว่าจะให้ปล่อย...” พันก็ตรึมผิปากเบาๆ ไม่นึกเลยว่าเขาจะต้องปลดปล่อยลูกน้องทั้งหมด ไม่เว้นแม้แต่ทั้งสอง จึงช่วยไม่ได้ที่เขาเองก็เริ่มจะเสียวสัน

“ไม่เจ้าคะ/ไม่ใช่ขอรับ” สองงูประสานเสียง ก่อนจะเอาหัวดันแก้มพันเบาๆ ประหนึ่งปลอบใจเจ้านาย ไม่เพียงแค่งู 2 ตัวเท่านั้นที่รับรู้ ลัทธิเลี้ยงอื่นๆ ต่างก็รับรู้ถึงความเศร้าที่พันเก็บเอาไว้ เลยพากันมาที่ห้องประชุมกันพร้อมหน้าพร้อมตา ไม่เว้นแม้กระทั่งหนูปั้นที่ทำตัวเป็นตุ๊กแกที่ติดกระดอตะเกาหลังพัน ทำเอาพันสะดุ้งด้วยความตกใจพร้อมกับเกิดอาการขนลุกเล็กน้อย

“เจ้าลูกหมาเอ๊ย!” รามเคาะหัวน้องชายของตนเบาๆ เมื่อพันเงยหน้าขึ้นมองด้วยความไม่เข้าใจ รามก็ชี้ให้พันหันไปดูรอบๆ ว่าลัทธิเลี้ยงทุกอย่างต่างอยู่ข้างพัน

“ที่พวกเราจะไม่ใช้เรื่องนั้นเจ้าคะ สิ่งที่เราต้องการคือ ยศ หากนายท่านสั่งเลื่อนยศนิลกับเสื้อเป็นองครักษ์ พวกเราจะสามารถแปลงร่างเป็นก๊าไลแขนของนายท่านได้ ทำให้สามารถปกป้องนายท่านได้ทันที แถมยังพกพาสะดวก” นิลกล่าวตบท้าย ปลางมองพันด้วยสายตางรักภักดี

“สั่งเลื่อนยศ ผมสั่งได้ที่ไหนกัน” พันถามด้วยความสงสัย

“อ้าว~นายท่านเจ้าคะ ก็แหวนของนายท่านไง แหวนของนายท่านได้รับพรจากท่านนาคราชเหวี่ ทำให้นายท่านถือเป็นตัวแทนของท่านนาคราชเหวี่ สามารถสั่งเลื่อนยศพวกเราและสิ่งระดมพลพวกเราได้ไงเจ้าคะ” นิลมองพันด้วยความแปลกใจ ว่าทำไมเรื่องแค่นี้พันถึงไม่รู้

เมื่อพันได้ยินในสิ่งที่นิลว่าก็นึกถึงคุณสมบัติแปลกๆ ของแหวนนาคราเหวี่และนาคราชเหวี่ ซึ่งพันเพิ่งเอามาใส่อีกครั้งหลังขึ้นจากน้ำพิงฆูผสมพิษทางคอกนั้น

“ได้ ผมจะทำตามที่คุณขอ สั่งเลื่อนยศ ฐนิลเพชร เป็น ฐองครักษ์นิลกาฬสั่งเลื่อนยศ ฐสาบเสื่อ เป็น ฐองครักษ์สมิงพระราม”

วจากที่พันเปล่งออกไปแต่ละคำเหมือนก่อเป็นรูปร่างเข้าหาหูทั้งสองที่ขดตัวก้มหัวนิ่งเหมือนกำลังรับบัญชา ลั่นเสียงพัน ร่างของนิลก็เรืองแสง เมื่อลั่นแสง ภาพที่เห็นตรงหน้าก็เลือนเอาเขาขี้ตาขาว เพราะร่างของนิลนั้นมีก็เหมือนไม่มี เพราะดูคล้ายเงาสีดำธรรมดาๆ หากไปอยู่ใต้เงาย่อมมองไม่เห็นตัว จากนั้นเงาร่างของนิลก็เลื้อยพันรอบลำตัว ทำให้พันประหลาดใจ เพราะไม่รู้สึกเหมือนมีบางสิ่งกระแทกร่างกายเลย เมื่อนิลเลื้อยขึ้นมาถึงแขนข้างหนึ่ง มันก็ค่อยๆ พันรอบแขนนั้น แล้วหยุดนิ่งกลายเป็นกำไลสีดำสนิทรูปร่างคล้ายงู

พันละสายตาจากนิลเพื่อมองหาเสื่อ และภาพที่ปรากฏเบื้องหน้าก็ทำให้พันต้องขยี้ตาอีกครั้ง เพราะร่างที่เคยเป็นสีเหลืองดำตอนนี้กลายเป็นดำเขียว แถมยังเป็นสีเขียวสด ยามกระทบแดดจะเป็นประกายเหมือนมรกตน้ำงาม จากนั้นเสื่อก็ทำแบบเดียวกับนิล เพียงแต่เสื่อพุ่งตัวเข้ามารัดแขนของพันเอง พอพันเสร็จร่างกายของเสื่อก็กลายเป็นกำไลสีเขียวสดใสมีรอยดำตัดขวาง

“ออกไปข้างนอกกันดีกว่า” ราชชนหลังจากเห็นพันจัดการทุกอย่างเสร็จสิ้น

พันพยักหน้าแล้วเหลียวมองรอบกาย เห็นว่าส่วนใหญ่ประจำที่แล้ว โดยเงินทอง บุษบา และบุหงายืนด้านหลังพัน พุกกับจุกเข้าไปในแหวน เจตที่มาก่อนนั้นก็ไม่ว่างกลายเป็นหุ่นให้พันเก็บเข้ากระเป๋ เพราะรู้ว่ารูปร่างครั้งคนครึ่งงูต้องเป็นที่สนใจแน่ ยกเว้นหุ่นปั้นที่เกะทินหินแน่น เหมือนอยากจะบอกว่าไม่อยากให้หินหินกลับเข้าแหวน แต่พอพันสายหน้าก็ต้องยอมปล่อยไปแต่โดยดี แล้วกลายร่างเป็นหุ่นให้พันเก็บเข้ากระเป๋ ส่วนหินหินกลายเป็นแสงกลับเข้าแหวนไป

“เอละ ถึงเวลาเข้าเมืองแล้ว” พันเอ่ยขึ้นเมื่อนึกได้ว่าตนไม่เคยไปที่ไหนเลย นอกจากเมืองเริ่มต้นและป่ามืด

หลังจากพวกของพันเดินมาหยุดที่ฐานกลมๆ หน้าประตูยานเหาะ และรามเห็น ว่าครบแล้ว เขาก็พูดว่า “ลง” แล้วฐานกลมก็ค่อยๆ เลื่อนลงไปด้านล่าง

เมื่อถึงพื้น รามก็บอกให้พันไปเอาการถยานเหาะคืน โดยการเสียบกุญแจข้าง ฐานที่พันลงมา ซึ่งพันเพิ่งสังเกตเห็นรูเล็กๆ ที่พอให้เสียบกุญแจเข้าไปได้ และก็เหมือน มายากล พอเสียบกุญแจเข้าไปเท่านั้น ยานเหาะก็ค่อยๆ สลายกลายเป็นละอองแสง ก่อนจะรวมกลุ่มกันกลายเป็นการดีไบหนึ่งแล้ววิ่งสู่มือพัน

“ไปกันเถอะ พวกเราจะต้องไปจองที่พักอีก” รามหันมาบอก พลางเหล่มองว่า จะมีคนบอกอีกไหมว่า “ไม่ต้องจองหรอกค่ะ ซื้อไว้แล้ว” แต่เมื่อเห็นว่ายังเงียบกันอยู่ รามจึงถอนหายใจอย่างโล่งอก ก่อนจะพาน้องชายและเหล่าญาติไปที่ป้ายจอดรถมัล

“พวกเราจะไปพักกันที่ไหนหรือครับพี่” พันถาม

แต่ยังไม่ทันที่จะได้คำตอบจากพี่ชาย พันก็ต้องตะลึงกับภาพตรงหน้า เพราะ เมืองทั้งเมืองเหมือนถูกเนรมิตให้กลายเป็นเมืองที่มีสถาปัตยกรรมแบบอินเดียผสม เปอร์เซีย ซึ่งเปี่ยมไปด้วยมนตร์ขลังและมีบรรยากาศที่สุดแสนจะโรแมนติก พันมอง ไปที่กลางจัตุรัสอย่างไม่เชื่อสายตา เมื่อเห็นน้ำพุที่มีรูปสลักแสนวิจิตรงดงาม และอ่อน ้อยราวกับมีชีวิต

“เข้าเมืองกันเถอะพัน อย่ามัวแต่ค้างอยู่ตรงนี้ อืม...พว้าโรงแรมที่พวกเราจะไป พักน่าจะเหลือห้องพักอยู่บ้าง” รามกล่าวขึ้นเบาๆ เพราะโรงแรมที่เขานึกถึงนั้นมีราคา สูงไม่น้อย ผู้เล่นส่วนใหญ่น่าจะหลีกเลี่ยงไปพักที่นั่น

“ทิวาตรีนรินด์” พันพึมพำเบาๆ เมื่อเห็นป้ายชื่อโรงแรม พร้อมกับเงยหน้า มองตัวโรงแรมขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นสถาปัตยกรรมแบบอินเดียผสมเปอร์เซียและมีสีชมพู อ่อนงามจับตา ทั้งหลังคาโดมยอดแหลม หน้าต่าง และระเบียง ทั้งหมดล้วนงามจับตา เหมือนเป็นศิลปะที่ทรงคุณค่า

พันกับพี่ชายเดินเข้าไปในโรงแรมที่บ่งบอกยี่ห้อว่า แพงเวอร์ แต่คนที่มาใช้ บริการตอนนี้กลับหนาตามากกว่าที่รามคาดเอาไว้

“จะมีห้องพักเหลือไหมพี่” พันถาม

“เอาหน้า คงจะมีห้องพักเหลืออยู่บ้างแหละ ไม่อย่างนั้นหอบกันไปนอนในยานเหาะที่นอกเมืองก็ได้” รัมพูดเสริมเมื่อเห็นสีหน้างุนงงของน้องชาย

“ไม่เห็นต้องไปนอนนอกเมืองเลยนี่เจ้าคะ ยานเหาะมีระบบลอยตัว แค่อลอยเหนือตัวเมืองก็น่าจะใช้ได้แล้ว” บุญหาวรีบออกมาบอก

“ขอให้มันเป็นทางเลือกสุดท้ายเถอะ ไอ้ลอยลำเหนือเมืองอะ” รัมพิมพ์คำ แค่ว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครั้งก่อน น้องเขายังดั่งไม่พออีกหรือไง

“คุณพ่ครับ”

ระหว่างที่พ่กับพี่ชายกำลังพูดคุยกันอยู่ก็มีคนเรียก เนื่องจากเป็นเสียงที่เคยได้ยินพ่จึงหันกลับไปมอง จากนั้นเจ้าของเสียงเรียกก็ยิ้มให้

“คุณเพ็สตร์นี่เอง มาประลองหรือครับ” พ่ถามโดยไม่ใส่ใจว่า รอบตัวเขากำลังฮือฮาเรื่องการปรากฏตัวของคนตรงหน้ามากแค่ไหน

“หรือว่าพ่มันจะหนีไม่พ่จริงๆ” รัมครางเมื่อเห็นคนที่ทำให้น้องชายของเขาได้รับความสนใจ แถมยังทยอยมาเพิ่มอีก

“สุดแท้ถือนิจจา” รัมปลงให้แก่ชะตากรรมของน้องชาย ก่อนจะถอยห่างออกมาเล็กน้อย

5

13 กูตอเวจีปรากฏกาย

ผู้คนที่ทยอยเดินเข้ามาหาพันแม่มีไม่มาก แต่ก็ทำเอาคนอื่น ๆ มองด้วยความ ประหลาดใจ เริ่มจากหัวหน้ากิลด์ผู้พิทักษ์มังกรที่เดินเข้ามาทักทายพัน ต่อมาก็คือ เยียคิม หรือ เมลโล หัวหน้ากิลด์กาไกรเรียน เซียนมีไรวะ~! ซึ่งเป็นที่รู้จักกันทั้งเกมว่า ทั้งคู่ไม่ลงรอยกัน

“คุณคือคุณพันที่คุณมาเย้ยถึง” คิมหันมาทัก ก่อนจะมองพันตั้งแต่หัวจดเท้า แม้เสื้อผ้าจะตัดอย่างประณีต แต่ด้วยรูปแบบของชุดที่ดูเรียบง่ายเกินไป ทำให้หลายๆ คนมองข้ามเนื้อผ้าที่เรียกได้ว่าสุดยอดเหนือใคร เพราะมันทำจากหนังของมังกรเพชร แพร พราว บอสอันดับ 1 ของเกมผืนที่เป็นจริง

“ใช่ครับ ว่าแต่คุณคือใคร” พันถามกลับ เล่นเอาคิมหน้าชาเล็กน้อย

“ผมก็คือ...” ก่อนที่คิมจะแนะนำตัว คนที่อยู่ข้างๆ ก็แนะนำแทน

“คนนี่ชื่อ พี่คิม พี่ชายของผมเองครับนาย” ทินกล่าวพร้อมทั้งมองสำรวจความเรียบร้อยของพันว่าหลังจากพวกเขาออกจากเกมไปแล้ว พันมีอะไรเปลี่ยนแปลงบ้าง

คิมหันมามองน้องชายอย่างแปลกใจ เรื่องที่ทินแทรกซึมเข้ากลุ่มโดยการสมัครเป็นลูกน้องของพันนั้นคิมรู้ แต่ที่น่าประหลาดใจก็คือ ทินยอมรับพันและยังไม่เลิกเรียกพันว่านาย เพราะพี่ชายอย่างเขารู้ดีว่าทินเป็นคนที่หยิ่งในศักดิ์ศรีไม่แพ้ใคร

“ผมว่าพวกเราไปคุยกันที่อื่นก่อนดีกว่าไหม” รามเสนอ ทำให้ทุกคนในกลุ่มที่กำลังอยู่กับความคิดของตัวเองเงยหน้าขึ้นมามอง ก่อนจะมองไปรอบข้าง และพบ

แวตาสนใจอยากรู้อยากเห็น

“ตกลงครับ หมอราม” คิมตอบแล้วเดินนำหน้าทุกคนเข้าไปในห้องพักที่เหมาะสมได้

“เดี๋ยว คุณรู้จักผมได้ยังไง” รามหันมาถามคิมอย่างแปลกใจ ก่อนจะเจอรอยยิ้มกว่นประสาที่ที่คุ้นตา แต่ยังไม่บอกไม่รู้ว่าคนตรงหน้าคือใคร

ระหว่างที่พวกของพันกำลังจะเดินตรงไปยังลิฟต์ อยู่ๆ ก็มีชายหนุ่มสวมชุดดำทั้งตัว กลางหลังปักหมายเลข 1 โผล่ออกมา เล่นเอาคนทั้งคณะยกเว้นรามชักอาวุธทันที แม้แต่ผู้คนในโรงแรมก็ยังลุกขึ้นด้วยความตกใจ เมื่อเห็นบรรดาหมายเลขที่เหลื่อเดินตามหลังมา บางคนถึงกับวิ่งหนีออกจากโรงแรม

“ไม่ว่าเหยื่อของคุณจะเป็นใคร แต่คงต้องข้ามศพผมไปก่อน” เฟิสต์เดินออกมาประจันหน้ากับหมายเลข 1 ทั้งคู่ต่างปะทะสายตากัน

“ฟีเฟิสต์ ผมว่าพวกเขาจะมีธุระจะพูดด้วย” โทนี่เริ่มออกความเห็น เพราะกลุ่ม 13 ภูตอเวจีกำลังไล่ล่าตามองทุกคน ก่อนจะหยุดอยู่ที่รามครู่หนึ่ง แล้วมองผ่านรามไปหยุดอยู่ที่พัน

“คนที่พวกเราต้องการคือ 2 คนนี้เท่านั้น” หมายเลข 1 พุดจบก็เตรียมตัวเข้าประชิด

“หยุดอยู่ตรงนั้น” เฟิสต์ประกาศเสียงเข้ม

“เดี๋ยวก่อนครับ คุณเฟิสต์” รามออกมาห้าม ก่อนที่ทุกคนจะต่อสู้กัน

เฟิสต์จ้องหน้ารามด้วยความสงสัย พลังมองดูการกระทำของรามอย่างงงัน เมื่อเห็นรามจับมือพันก้าวไปหา 13 ภูตอเวจี

“ยินดีที่ได้พบครับ คุณหนูรามและคุณหนูพัน” หมายเลข 1 พุดเสียงเบาแล้วก้มหัวเล็กน้อย

รามยังทำตัวเป็นปกติเหมือนชินแล้ว แต่พันกลับนิ่งอึ้งเหมือนโดนแช่แข็ง เขารู้ทันทีว่าคนพวกนี้เกี่ยวข้องกับตาของเขา เพราะมีแต่คนของตาที่เรียกเขาและพี่ชายว่า ‘คุณหนู’

“พวกนายเป็น...” ก่อนที่พันจะพุดจบ รามก็ยกมือปิดปากเสียก่อน เพราะหากคนอื่นรู้ว่าเขากับพันเป็นกึ่งๆ นายของพวก 13 ภูตอเวจี และคนของพวกเขาดั้งสมาคมนักล่าสามตา รับรองว่าพวกเขาได้ตกเป็นเป้าของกลุ่มอำนาจในเกมนั่นแน่

“พวกคุณมีธุระอะไรหรือเปล่า” งามถาม ขณะที่พักพิงพยายามแกะมือของพี่ชาย ออกอย่างยากลำบาก

“เอ่อ...คุณงาม เอามือออกก่อนดีกว่าไหมครับ คือมันปิดจมูกคุณพ้นอยู่นะครับ” หมายเลข 1 ที่ไม่กลัวใครกล่าวอย่างนอบน้อม พลังขึ้นไปที่พักด้วยความเกรงใจ

“อ้าว-เฮ้ย! พ้นๆ ไม่เป็นไรหรอก” งามถึงกับสะดุ้ง เมื่อรู้ว่าตนเกือบขำน้ำองตายเสียแล้ว ส่วนพ้นนั่งหายใจเอาออกซิเจนเข้าไปให้มากที่สุดพลังมองพี่ชาย ก่อนจะค่อนข้างครั้ง เพื่อบอกว่าจะไม่ยกโทษให้ง่ายๆ แน่

“นาย ตีมันสิครับ” ทินรีบยื่นยาให้เมื่อเห็นอาการของพ้น ด้วยความเคยชิน พ้นรีบคว้ายามาตีอย่างไม่ลังเล

“ค่อยยังชั่วหน่อย ขอบใจมากนะทิน จำไว้เลยนะพี่ ที่หลังเอาคืนแน่” หลังจากขอบคุณทินเสร็จ พ้นก็หันมาคาตโทษรามทันที

“เอาน่า ยังไม่ตายเสียหน่อย” งามพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนนอกอ่อนใจ เมื่อเห็นท่าทางของน้องชาย

“พี่ลองโดนเองไหมล่ะ” พ้นพูดอย่างมีน้ำใจ ใ้ว่าเขาจะขาดอากาศหายใจเพียงอย่างเดียว แต่มือของพี่ยังเค็มสุดๆ

“เอาน่าๆ กลับบ้านไปที่จะซื้อหนังสือให้เท่าที่อยากได้เลย” งามเริ่มหาของมาล่อ

“แน่นะ” พ้นหันกลับมาคาตคั่น เมื่อได้รับสัญญาจากพี่ชายก็อารมณ์ดีขึ้นจนเริ่มสังเกตเห็นว่า คนในโรงแรมหายไปหมดแล้วโดยฝีมือของ 13 นักฆ่าซึ่งเบือและไม่ชอบความวุ่นวาย และเห็นแวบๆ ว่ามีคนแอบอยู่หลังเสาขนาดใหญ่ใกล้ทางเข้า แต่ที่หน้าแปลกก็คือ หมายเลข 13 ที่หันไปมอง แล้วหันกลับมาพร้อมกับมีรอยยิ้มนำพิศวง

“พวกผมมาที่นี่ก็เพื่อมารับคุณงามกับคุณพ้น และแจ้งเรื่องบางเรื่องให้คุณพ้นทราบครับ” หมายเลข 1 เริ่มพูด

“แต่คุณพ้นคงจะไปกับพวกนายไม่ได้” แทนที่เฟลิสต์จะเป็นคนพูด กลับเป็นคิมที่ออกหน้า

“คุณมีสิทธิอะไรถึงมาขัดขวางพวกผม” หมายเลข 1 ขยับแว่นตา ก่อนจะจ้องหน้าคิมเข้มแข็ง บรรยายากศที่ชวนให้รู้สึกอึดอัดเริ่มก่อตัวขึ้น

คนของคิมที่ซ่อนตัวอยู่ในโรงแรมเริ่มเข้ามาโอบล้อม ไม่ใช่แค่คนของคิมเท่านั้น แต่ยังมีคนของเฟลิสต์ซึ่งมีสัญลักษณ์รูปมังกรปักอยู่ที่แขนเสื้ออีกด้วย แต่แทนที่เหล่า

13 ภูตเวจีจะเกรงกลัว มันกลับเพิ่มความกระหายในการฆ่าให้มากยิ่งขึ้น โดยดูได้จาก จิตสังหารที่แรงจนพันต้องขมวดคิ้วด้วยความไม่เข้าใจ

“สิทธิ์ที่คุณพันจะเป็นสมาชิกคนที่ 5 ของพวกเราในการเข้าประลอง” คิมกล่าว หน้าตาย หมายเลข 1 จ้องเขม็งๆ ไม่ปรากฏอารมณ์บนใบหน้า บรรยากาศคงจะร้อนระอุมากกว่านี้ หากไม่มีเสียงคน 2 คนที่ดังขึ้นพร้อมกัน

“ไม่จริง~!” พันร้องทันที

“ผมไม่อนุญาต!” รามกล่าวเสียงแข็งในฐานะพี่ชาย

“แต่พ่อของพวกคุณอนุญาตแล้วนะ” คิมโมเม แมตตอนตั้งกลุ่มพ่อของพันเป็นคนสั่งให้พวกเขารวมกลุ่มกัน แต่ก็เดินออกจากห้องไปก่อนจะตั้งกลุ่มเสร็จเอง ดังนั้น หากพวกเขาที่รวมตัวกันได้ 4 คน จะบังคับให้พันเข้าประลองเพื่อให้ครบ 5 คน พ่อของพันยอมไม่มีสิทธิ์ว่าอะไร นอกจากนี้เขายังขอสัญญาว่า จะไม่ยอมให้ใครมาขัดขวางหนทางสู่ชัยชนะแน่

“ไอ้พ่อบ้า!” พันตะโกน ก่อนจะรีบติดต่อหาพ่อเพื่อขอความจริง แต่กลับไม่มีสัญญาณ

“ทำไมพ่อถึงทำแบบนี้” รามเอ่ยขึ้นด้วยความไม่เข้าใจ พลังรีบติดต่อหาพ่ออีกคนเพื่อขอเคลียร์

“คุณหนูพันครับ ตอนนี้ยังติดต่อคุณไพรไม่ได้นะครับ เพราะท่านกำลังทำบางสิ่งอยู่” หมายเลข 1 รีบบอก เมื่อเห็นคิ้วที่ขมวดจนจะเป็นปมของพัน

“พ่อทำอะไร” พันสะกดอารมณ์ร้อนเต็มที่

“ขอผมคุยกับพวกคุณเป็นการส่วนตัวนะครับ” หมายเลข 1 กล่าวเบาๆ

“ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวสักครู่ครับ คุณเฟิสต์ คุณคิม” พันรีบหันไปบอกคนข้างหลังทันที

“แต่ว่านี่อาจจะเป็นกับดัก...” เฟิสต์พยายามอธิบาย

“ไม่ใช่ครับ” รามตอบปฏิเสธให้

“คุณจะได้รู้ได้ยังไง อย่าไว้ใจพวกนักฆ่าจะดีกว่า” คิมหยันราม พร้อมกับมองมาทาง 13 ภูตเวจีอย่างเย้ยหยัน

“ท้าว-อิม...วงวนอนจังเลย คุณหนูเจ้าขา พวกเราไปคุยกระชับมิตรกันเถอะ ปล่อยพวกสุนัขจิ้งจอกไว้แถวนี้ดีกว่า” หญิงสาวคนเดียวในกลุ่มเอ่ยขึ้น พลังชายตา

มองคิมอย่างงใจบอกว่า สุนัขจิ้งจอกหมายถึงใคร

“เธอ...” คิมกัดฟันพลาถลึงตามอง

“พอเถอะครับ ผมขอตัวไปคุยกับพวกเขา ก่อน แล้วจะรีบกลับมา” พันสรุปเมื่อเห็นว่าบรรยากาศท่าจะไม่ดี

“แต่...เอาเถอะครับ ผมจะรออยู่ตรงนี้ รับประทานอาหาร” เฟิสต์ตัดสินใจยอมรับไม่รู้เพราะคำพูดของหญิงสาวหรือเพราะรู้ว่า 13 ฤดูเวทจะไม่มีวันทำร้ายพวกพัน

เมื่อพันได้ฟังคำพูดของเฟิสต์แล้วก็ยิ้มให้ ก่อนจะเดินตามหมายเลข 1 เข้าไปในห้องลับ ระหว่างนั้นเขาก็สังเกตเห็นคนคุ้นเคยที่มองมา แต่ไม่ยอมทักทายกัน

“ไม่เจอกันนานเลยนะ เนียง” พันกล่าวทักทายเบาๆ แต่อีกฝ่ายกลับยังก้มหน้า ขณะที่พันจะเดินผ่านเนียงไป เขาก็ได้ยินเนียงพูดเบาๆ ว่า

“ผมไม่ได้ชื่อ เนียง ผมชื่อ ทร ครับ...นาย” ทรพูดขึ้น ก่อนจะลงท้ายว่านายเมื่อเห็นพันเดินไปไกลจนไม่ได้ยินแล้ว

“ทร ไม่ตามคุณพันไปเหรอ” มายที่อยู่ข้างๆ ทรพูดขึ้น เมื่อเห็นสายตาของทรที่มองตามพัน

“ผมไม่มีสิทธิ์อีกต่อไปแล้วครับ ผมไม่มีสิทธิ์ที่จะเรียกเขาว่า นาย อีกต่อไปแล้ว เพราะผมทรยศเขา ผมไม่มีสิทธิ์ที่จะทำให้เขาเชื่อใจอีกต่อไป” ทรพูดขึ้น นับเป็นประโยคซึ่งยาวกว่าครั้งใดที่เขาเคยกล่าวหลังจากแยกกับพัน

“ไปกันเถอะ ทร พวกเราไปที่ห้องพักกันก่อน พี่มีหลายอย่างจะพูดด้วย พวกเรายังไม่เคยคุยกันแบบนี้มาก่อนเลยนะ” มายกล่าวจบก็ขอตัวพาทรเดินขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นที่กลุ่มของเฟิสต์เหมาไว้

“น้องอยากแก้แค้นให้พ่อจริงๆ หรือ” อยู่ๆ มายก็ถามขึ้น เมื่อสองพี่น้องกำลังจะออกจากลิฟต์

“ไม่รู้สิพี่ ความสำคัญของพ่อในใจผมมันแทบจะไม่มี แต่พวกเราเป็นลูก ลูกที่ดีต้องแก้แค้นแทนพ่อไม่ใช่หรือไง”

ทรเดินเข้าห้องพัก ทั้งไว้แต่มายที่ยืนนิ่งกับคำพูดของน้องชาย